Escultures de l'ICRE
a la Biblioteca Clarà

2017

ICRE

Catalan Institute for Research in Sculpture
Institut Català per a la Recerca en Escultura

Escultures de l'ICRE
a la Biblioteca Clarà

2017

© **de la producció**
Institut Català per a la Recerca en Escultura
Carrer de l'Om, 10 - 08001 Barcelona
Tel. 629 333 027
info@icre.cat

Textos:
Juan Carlos Bejarano
Jorge Egea
Octavi Fullat
Sebastià Sánchez Sauleda
Judit Subirachs
Mont Sureda
Àlex Susanna

Disseny gràfic:
Joan Cruanyes i Ràfols

Compaginació:
Enric Morera i Borrell

Fotografies:
Enric Morera
I les proporcionades pels mateixos artistes i autors

Fotografia de la coberta:
Arxiu Fotogràfic de Barcelona
Reg. C_126_452
Autor desconegut, 1969

© **de l'edició**
Institut Català per a la Recerca en Escultura
Carrer de l'Om, 10 - 08001 Barcelona
Tel. 629 333 027
www.icre.cat

Impressió: Open Print, S.L.

ISBN: 978-84-946642-5-0

Dipòsit legal: B 30457-2017

ICRE Catalan Institute for Research in Sculpture
Institut Català per a la Recerca en Escultura

Biblioteques de Barcelona
B. Clarà

Introducció

Per segon any, els socis i sòcies de l'Institut Català per a la Recerca en Escultura (ICRE) mostren de forma continuada les seves obres a la Biblioteca Clarà de Barcelona. Així doncs, 28 dels nostres artistes han entrat a formar part d'aquest model de col·laboració entre ambdues entitats que és alhora senzill i eficient, i es basa en la possibilitat de que hi hagi una rotació trimestral d'escultures en els espais destinats *ex professo* a la pròpia biblioteca.

Tot coincidint amb aquesta renovació constant de les obres, té lloc una de les activitats que ens permet aprofundir en el coneixement d'escultors del nostre passat més proper. Especialment centrats en l'estudi dels artistes que han configurat la història de l'escultura catalana, els *Seminaris ICRE* conviden a historiadors consagrats i novells a aportar noves aproximacions a figures de l'escultura ben coneguts per tothom (com ara Josep Maria Subirachs), però també a descobrir escultors de la nostra terra que potser per les seves circumstàncies personals o socials han caigut en l'oblit (com ara Josep S. Jassans, Anselm Nogués García o Joan Piqué i Carbó). Els escultors sabem com és de freqüent aquesta realitat en la disciplina artística de l'escultura ja que molts dels nostres predecessors, tot i haver realitzats grans obres o fins i tot monuments públics, resten en el silenci de la memòria.

Per això hem encara de donar més importància a aquests petits grans gestos, formalitzats per la unió entre la Biblioteca Clarà, especialitzada en un fons d'escultura, i l'ICRE, la tasca del qual es centra en la promoció i difusió de l'escultura, i valorar convenientment els fruits d'aquests esforços que, tot i ser modestos, aporten una flama per al manteniment de l'art escultòric.

En aquest sentit cal destacar la publicació del catàleg que teniu a les vostres mans, ja que és el recull que permet perpetuar en el temps els esmentats esforços i conservar l'inevitable caràcter efímer de les exposicions i els seminaris. Per això és aquesta l'ocasió idònia per agrair d'una banda la disponibilitat i suport de la Biblioteca, de la seva directora i del personal que sempre permet que tot estigui a punt per a poder desenvolupar aquestes activitats. I d'altra banda, al socis i amics de l'ICRE i a la junta directiva en la seva desinteressada col·laboració per a què aquestes exposicions, seminaris i catàleg es transformin en una realitat.

Jorge Egea Izquierdo
President de l'Institut Català per a la Recerca en Escultura

Presentació

La Biblioteca Clarà s'ha convertit, un any més, en un dels espais escollits per l'ICRE a l'hora de programar seminaris sobre escultura i d'organitzar exposicions d'obres d'artistes que formen part d'aquest col·lectiu. El catàleg que teniu a les mans és un recull de totes les obres que hi han estat temporalment exposades i que han pogut contemplar els nostres usuaris i usuàries, al vestíbul, a les sales i als passadissos de la biblioteca. Durant un temps han esdevingut, doncs, part del nostre paisatge diari. És un honor per a tot l'equip poder oferir aquesta experiència, que es proposa acostar l'art al nostre públic, divers i itinerant.

D'altra banda, però en una mateixa direcció, aquesta iniciativa permet que escultors i escultores que no són usuaris habituals del nostre equipament ens visitin i coneguin el que un dia va ser el taller de l'escultor Josep Clarà, i posterior Museu Clarà. D'aquesta manera, també podem donar a conèixer el nou fons de la biblioteca especialitzat en escultura catalana, aportant més sentit a aquests seminaris i fent, així, que esdevinguin un excel·lent altaveu d'aquest nou racó de la nostra col·lecció documental. Moltes gràcies pel vostre interès i per la vostra col·laboració.

Mont Sureda Romero
Directora de la Biblioteca Clarà

Biblioteca El Clot-Josep Benet

El gener del 2017 la Biblioteca Clarà va programar una exposició sobre el seu fons bibliogràfic, d'escultura catalana, a la Biblioteca El Clot-Josep Benet, on hi ha un aparador on periòdicament es van fent exposicions sobre les col·leccions especials de les biblioteques de Barcelona. Aquesta exposició la programaren pels mesos d'abril i maig següents.

Els responsables de la Biblioteca varen pensar que estaria bé que, a més dels llibres del seu fons, hi hagués també un parell o tres d'escultures de l'ICRE.

Això faria, d'una banda, que lluís més l'aparador, i per l'altra seria també una bona ocasió per a donar a conèixer l'ICRE.

L'ICRE va entomar amb molta il·lusió aquesta nova oportunitat de poder presentar obres i va llençar una crida entre els seus socis per veure qui podia i volia exposar alguna peça. Finalment, els escultors varen ser Jose Abellan, Ricard Mira i Ramon Pons.

La biblioteca El Clot-Josep Benet està dins l'edifici Disseny Hub Barcelona
http://ajuntament.barcelona.cat/biblioteques/bibelclot/ca.

Seminari de l'ICRE

a la Biblioteca Clarà

2017

Subirachs, artista polifacètic

Josep M. Subirachs és conegut sobretot com a escultor. En realitat, però, va ser un artista polifacètic ja que mai es va sentir sentit lligat a un únic focus d'interès. A Subirachs no només el va apassionar la seva feina com a escultor, sinó que va desenvolupar la seva activitat creativa en molt diversos àmbits i servint-se de múltiples i variades tècniques d'expressió: dibuix, pintura, gravat litografia, cartell, tapís, joia, medalla, escenografia i disseny gràfic. Per a Subirachs no hi havia distinció entre arts majors i arts menors.

Una de les obsessions de Subirachs va ser dotar la seva obra de contingut i, amb aquest objectiu, va anar creant un extens univers iconogràfic, personal i inconfusible, amb un rerefons cultural, ric de referències simbòliques i de recursos plàstics i conceptuals.

Com la majoria d'escultors, al llarg de la seva trajectòria, Subirachs realitzà obres de petit o mitjà format destinades al col·leccionisme privat, però la seva veritable vocació va ser l'obra d'encàrrec, amb nombroses obres que li van donar més reconeixement públic i que van consolidar-ne el prestigi. Va ser un artista que ha deixat la seva empremta marcada en l'espai públic. Sens dubte aquest és l'art més democràtic, el que forma part de l'espai col·lectiu.

Quan només tenia 30 anys, Subirachs va realitzar a Lleó una de les seves obres més innovadores: la façana i les portes del santuari de la Virgen del Camino. Trenta anys més tard, quan estava a punt de complir-ne 60, va rebre l'encàrrec més arriscat i laboriós de tota la seva trajectòria professional, un treball d'extraordinàries proporcions: la realització dels grups escultòrics de la façana de la Passió de la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona. La magnitud i la singularitat d'aquesta obra i, també, les apassionades polèmiques que ha provocat, han fet que la resta de la producció de Subirachs hagi quedat eclipsada i han diluint la incidència de les seves innovadores aportacions a la història de l'art de la segona meitat del segle XX.

L'escultor Josep M. Subirachs davant del relleu 'Dual' (1999)

Fill d'una família humil del barri del Poblenou, Josep M. Subirachs va néixer a Barcelona l'any 1927. Essent molt petit ja mostrà una habilitat prodigiosa pel dibuix, un talent prematur que el seu pare li potencià inventant-se tota mena de mètodes pedagògics.

La infantesa de Subirachs va estar marcada per la guerra civil, però si l'experiència de la guerra va ser traumàtica, encara ho va ser més la derrota, amb tot el sentiment d'impotència que comportava, la dura postguerra, les conseqüències quasi immediates de la Segona Guerra Mundial i, per acabar-ho d'adobar, una dictadura que s'allargaria gairebé quaranta anys.

Subirachs volia ser arquitecte, però el 1941, amb catorze anys, conscient que la seva família no podria pagar-li una carrera universitària, va haver de renunciar a la seva aspiració de fer estudis d'arquitectura i començà a treballar. La seva primera feina va ser al taller d'un daurador que era aficionat a l'escultura. Va ser aleshores que començà a modelar figures de fang que duia a coure al forn d'una bòbila fins que el març del 1942 va entrar al taller de l'escultor Enric Monjo per fer d'aprenent. Monjo, que havia tingut un paper destacat en la salvaguarda d'obres d'art durant la Guerra Civil i coneixia a fons l'obra dels imatgers castellans, havia assumit l'ambiciosa tasca de restaurar o recrear bona part del patrimoni escultòric religiós destruït pels efectes del conflicte bèl·lic. Era un escultor que destacava per la seva habilitat tècnica, pel seu domini de l'anatomia i, sobretot, per la seva enorme capacitat de treball. Al taller de Monjo, Subirachs hi adquirí molts coneixements tècnics, com els processos de modelat i talla, emmotllat i buidat. Les primeres escultures que coneixem de Subirachs són datades el 1944, quan tenia disset anys i en feia dos que treballava al taller de Monjo. Amb aquelles obres primerenques, que ja mostren un sorprenent domini de la tècnica escultòrica, arrencava l'aventura artística de Subirachs, però el seu veritable compromís amb l'escultura es produiria a partir del 1947, quan començà a treballar, ja no com a aprenent sinó com a col·laborador, al taller de l'escultor noucentista Enric Casanovas, el millor representant de l'escultura noucentista.

En poc més d'un any, Subirachs esculpí una vintena de peces, encara molt influïdes per l'estètica noucentista. Eren figures femenines a través de les quals no pretenia reproduir el prototipus clàssic, sinó la serenitat i la senzillesa populars. Nou d'aquelles figures, juntament amb sis dibuixos i els esbossos d'unes esteles funeràries, foren les obres que mostrà a la seva primera exposició individual, celebrada el juny del 1948 a la Casa del Libro. La crítica va coincidir a considerar-lo l'hereu de Casanovas.

Etapes d'una trajectòria

Expressionisme

Després d'una estada a París l'any 1951, becat per l'Institut Francès de Barcelona, Subirachs trencà radicalment amb el classicisme essencial mediterranista, una línia en la qual s'havia limitat a emmirallar-se en els seus predecessors, i, amb ànsies de configurar plenament la seva personalitat artística, agafà camins nous en els quals van prevaler unes formes molt més hieràtiques, dures i cantelludes. No s'apartà del concepte figuratiu però el modificà mitjançant acusades deformacions expressionistes. L'expressionisme de Subirachs, més formal que conceptual, emergia en unes figures anguloses, de cànon distorsionat i, sobretot, en el tractament de les textures. Aquesta etapa coincideix amb una estada de dos anys a Bèlgica.

Abstracció

Quan Subirachs retornà a Barcelona les seves obres s'havien anat distanciant dels vestigis figuratius, i de l'expressionisme derivà cap a l'abstracció. Coincidint amb l'època d'eclosió de l'informalisme, de la pintura matèrica i del *grattage*, també mostrà un especial interès per experimentar amb el tractament de les textures. No deixava mai llises les superfícies de les seves obres, sinó que les envellia i les feia rugoses, aspres, rústegues, per tal d'accentuar-ne la capacitat expressiva. La primera fase de les seves abstraccions va començar, per tant, com un desenvolupament de la seva etapa expressionista, i va passar d'unes formes naturalistes, turgents i accentuades, a unes formes en les quals es fonien aspectes reals i irreals, amb la introducció d'empremtes i textures noves en els materials, de manera que els valors tècnics i expressius assolien una significació pròpia i una potent vitalitat plàstica.

Neofiguració

Els experiments i problemes que es planteja Subirachs en l'època que acabem de comentar eren essencialment estructurals i matèrics. Posteriorment, per dotar de contingut la seva obra i evitar que aquesta es limités a unes característiques formals, optà per una nova figuració que el portà a un replantejament del seu discurs artístic en reivindicar, de manera oberta i manifesta, el tema, mai l'argument o l'anècdota. Aquell reton a la figuració, però, el va fer sense recuperar els conceptes tradicionals. Compaginà la volumetria, el món oníric i el literari, i barrejà materials i tècniques.

Ja en l'etapa final de la seva trajectòria, l'escultor va recórrer novament a l'expressionisme figuratiu per accentuar el dramatisme que havia de transmetre en representar les escenes de la Passió de Crist a la façana de ponent de la Sagrada Família. Però, paral·lelament, quan creà obres al marge d'aquell encàrrec, recuperà i adaptà el llenguatge de l'abstracció amb estructures dominades per elements geomètrics d'una puresa formal extraordinària. En aquestes noves peces, caracteritzades per una recerca de l'essència, s'hi pot notar la condensació i la síntesi de la forma. Aquestes darreres troballes van donar com a resultat obres de concepció metafísica, a través de les quals va intentar expressar les tensions del món natural, fugint de la figuració i recorrent a un llenguatge amb moltes referències arquitectòniques.

Judit Subirachs-Burgaya
(Barcelona, 1959)
Historiadora de l'Art. Filla de l'escultor Josep M. Subirachs, l'any 1992 es doctorà en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona amb la tesi *Romanticisme i realisme en l'escultura del segle XIX a Catalunya*. Treballà a l'Institut Amatller d'Art Hispànic (1980-1983) i va ser coordinadora general del Centre d'Història Contemporània de Catalunya (Generalitat de Catalunya) (1985-2004). Des del 2004 és la conservadora de l'obra de Josep M. Subirachs i dirigeix a Barcelona l'*Espai Subirachs*. Ha comissariat una vintena d'exposicions i ha impartit nombroses conferències sobre escultura catalana dels segles XIX i XX. A més de nombrosos articles en publicacions periòdiques i de textos en obres col·lectives, és autora dels volums *L'escultura del segle XIX a Catalunya. Del Romanticisme al Realisme* (1995), *Escultura moderna i contemporània* (amb Joan-Ramon Triadó) (1998), *Subirachs a Catalunya. Obra en espais públics* (2006) i *Subirachs a Barcelona* (2012).

Jassans: passió del Tot

L'escultor Josep S. Jassans (1938-2006) va néixer en terres romanitzades de la *Hispània Tarraconensis* constituïda l'any 27 aC. per l'emperador *Octavianus Augustus* (63aC-14dC). Concretament va sortir del ventre de la seva mare a la vila d'Alforja en el Baix Camp.

La terra catalana que toca el Mediterrani amb la seva història li forjà el tarannà, el qual es va avenir bé amb les seves escultures. La manera de ser de Jassans arrancava de la *sarx*, "carn viva", "cos viu", que li donaren els seus pares, afincats igualment a la *Hispània Tarraconensis*.

El cos és primordial; des d'ell va esculpir, des d'ell Jassans ho fou tot. *Des d'ell*, ja que la *sarx* constitueix la gènesi biogràfica; només el punt d'arrancada, no el d'arribada. Merleau-Ponty (1908-1961), filòsof francès ha assenyalat en el llibre *Phénoménologie de la perception* que *Le corps est un vecteur de l'être-au-monde*.

Damunt del *cos viu*, tan enganxat, ell, a la *Physis*, a la naturalesa, es desplegà la *psykhe de Jassans*. El seu psiquisme, com el de tots, va viure de la *polis*, la "societat", que sempre és històrica. La seva *psykhe* se sadollà de Catalunya -la geografia i història de la qual són específiques i no alienes-.

Si ignoréssim la *sarx* i la *psykhe* de Jassans, les seves escultures passarien a ser forassenyades, desencertades i àdhuc podrien semblar falsejades.

Inspirant-me en el final de la Primera Carta de Pau de Tars (10-67) als creients en Crist de la població de Tessalònica, carta que Jassans havia meditat, faig referència a un tercer factor de la biografia de l'escultor, el *pneuma* o ésser personal o unitat expectant de la seva persona.

Sarx, naturalesa; *psykhe*, societat; *pneuma*, jo personal. Cal partir d'aquests tres elements per poder-nos fer càrrec de la producció escultòrica de Jassans. Fer-ho de qualsevol manera sense cenyir-nos a allò que hi ha, pot ser divertit, però es perdria l'obra artística del meu escultor. Ara bé; atès que no m'és possible fer aquesta tasca, em cenyeixo a un aspecte tan sols: a la seva vehemència per abraçar el *Kal.los* definitiu, la Bellesa insubornable de què parla Plató (428-348 aC.) en el *Symposion* o *Banquet*.

Jassans al seu taller d'Alforja treballant en l'escultura de Sant Jordi per el Parlament de Catalunya (2003).
Foto: Josep Poca.

Josep S. Jassans ha estat un escultor invariablement insatisfet de les seves escultures. Buscava més, travessà la vida anant a l'encalç d'Allò Definitiu. Va ser un nòmada, no un sedentari. No trobo millor epítet per designar fam tan profunda i a l'hora tan vasta que la paraula "in-satis-fet", mot que prové del llatí *in-satis-factus*, "no-del tot-realitzat". Jassans era fletxa perseguint la presa i va morir abans d'aconseguir-la.

Déu és amor, *Agapé*. Jassans és *eros*, si seguim a Plató en el seu diàleg *Symposion* o *Banquet*.

No coincideixen "amor-agapé" i "amor-eros". L'*eros*, l'amor artístic de Jassans, treu l'amant fora de si per desitjar allò que li manca. *Agapé*, en canvi, l'amor salvífic de Déu, també sobreïx, surt fora de si, no per aconseguir allò que li falta, sinó per tal de donar-se, de lliurar-se.

Em vaig adonar que Jassans era un "in-satis-fet", com a persona artística, una tarda, a Alforja, on hi feia un fred que gelava l'aire. Junts vam llegir fragments del diàleg *Symposion*. Heus ací algunes de les idees que gairebé el van fer plorar:

> *Eros*, la passió amorosa, és l'únic mitjà per trobar novament la Unitat Primera, és l'únic pont que permet fer-ne, de dos, un.
>
> *Eros*, el desig amorós, és font de tot art.
>
> *Eros* no és bell; solament és ambició de *Kàl·los*, de Bellesa.
>
> La *poíesis*, l'activitat escultòrica per exemple, pot assolir la immortalitat a manera de *mataxú*, d'intermediari, entre l'ànsia de Bellesa i la Bellesa mateixa.
>
> *Eros*, la passió amorosa d'Allò Bell, fa passar l'ésser humà, dels elements sensibles de l'escultura, vers allò que és suprasensible d'aquesta mateixa escultura: la Formosor o *Kàl·los*.
>
> *Eros* és la força real que llança el desig cap Allò Perfecte.

Comentant aquestes idees platòniques vora del foc, on cremaven dos troncs, la llum del dia s'havia retirat i el silenci omplia la petita estança. Tocant-me el braç em comunicà molt segur d'ell:

Les meves escultures no em permetran mai besar La Bellesa, ho sé prou bé. Però, avanço convençut que m'hi encamino.

A fora ja era fosc. El lladruc d'un gos esqueixà el mutisme.

Jassans no va ser mai platònic; era un indigent insatisfet que com Abraham i com Sòcrates es passà la vida a l'encalç de La Perfecció, del *Kàl·los*, de La Bellesa Absoluta, sense atrapar-la mai. Morí amb fam, amb l'aspiració posada en El Tot clavada a l'ànima. Cada peça escultòrica seva constituïa un fracàs, una derrota. La seva mort configurà l'última frustració. Fins al final, emperò, esperà contra tota esperança com Pau diu d'Abraham:

In spe contra spem (Romans, IV, 18)

("En la falta d'esperança hi trobà l'esperança")

Octavi Fullat Genís
(Alforja, 1928)
Catedràtic de Filosofia de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona fins a la seva jubilació. A París. en el Collège de France, fou deixeble de Leví-Strauss, Michel Foucault i Jules Vuillemin. Ha publicat més de 140 llibres, sobretot de Filosofia de l'Educació centrats en qüestions epistemològiques i axiològiques. Ha exercit diversos càrrecs en organismes educatius a la Generalitat de Catalunya. Membre de l'Institut d'Estudis Catalans. Creu de Sant Jordi. Nomenat cinc vegades Doctor Honoris Causa per diverses universitats. Últimament per la Universitat Ramon Llull. Premi Blanquerna 2016 de Pedagogia.

Joan Piqué i Carbó, l'últim escultor de l'Eclecticisme

La figura de Joan Piqué i Carbó (Barcelona, 1877 - Santa Coloma de Farners, 1928) representa el paradigma de l'escultura espanyola del tombant del segle XIX, és a dir, un art arquetípic d'exquisida formació, hàbil i virtuós en la seva tècnica, posat al servei del gust dominant de l'època, però tanmateix, poc original. Com veurem, això propicià que Piqué cultivés fonamentalment l'escultura monumental i el retrat, gràcies a la protecció de gent influent de l'època, procedent del món eclesiàstic, l'aristocràcia o la política. Aquesta filiació provocaria amb el temps, amb la irrupció de les avantguardes, que, malgrat la seva qualitat, el seu nom romangués a les fosques anys i anys.

La seva primera presa de contacte amb el món de l'art va tenir lloc a la Llotja de Barcelona sota el mestratge dels germans Vallmitjana, entre el 1894 i el 1898. Vers el 1895 tenim notícia de les seves primeres participacions en diverses exposicions públiques, així com del seus primers encàrrecs. Precisament, l'any següent presentà a la "Tercera Exposición de Bellas Artes é Industrias Artísticas de Barcelona" una obra intitulada *1793* (localització desconeguda) que, tot i no guanyar cap premi, fou important perquè significà per a ell la seva presentació oficial dins del món de l'art. Per tant, el nostre artista va passar els primers anys a Barcelona, on va créixer i es va formar com a escultor.

Malauradament, la dura competència del món escultòric a Catalunya, combinada aleshores també amb una certa mancança de treball, motivà que Piqué prengués la decisió de marxar fora de la seva terra. Després d'anys de provar èxit a Barcelona i veure que no acabava de fer el salt definitiu, l'artista es va replantejar els seus objectius artístics i professionals i el 1907 es traslladà a viure a Vitòria, on entrà a formar part del complex d'artistes i artesans que van treballar en la construcció de la nova catedral de la ciutat. Aquí treballà braç a braç amb altres artífexs, molts d'ells igualment catalans, tot esdevenint un dels principals col·laboradors d'aquesta empresa.

La construcció de la nova catedral fou una iniciativa del nou bisbe de la ciutat, José Cadena y Eleta, que a partir d'aquest moment es convertí en un dels seus principals protectors. El 1907 començaren les obres de l'edifici projectat pels arquitectes Javier Luque i Julián Apráiz. Malauradament, les obres es van aturar el 1914 a causa de la falta de diners, i no serien represes fins a després de la Guerra Civil. Durant tot aquest període, la participació de Piqué fou molt activa. En aquest sentit, destaca la zona de la cripta, una de les parts més reeixides de tot el conjunt, qualificada molt sovint de "modernista". Piqué hi va fer mostra de la seva vàlua tant

Joan Piqué treballant en la figura de la reina Maria Cristina per al seu monument a Sant Sebastià (c. 1912-1913)
(Fotografia Arxiu Família Piqué, Barcelona).

en l'escultura decorativa com en la de caràcter més monumental, tot desplegant un ventall d'estils molt variat.

La seva participació en aquesta catedral va suposar un punt i apart dins de la seva producció i l'inici d'una nova etapa. La magnitud del projecte el va obligar a aprendre i a madurar pràcticament de sobte: va conèixer el treball en equip, l'escultura aplicada a l'arquitectura, i li va obrir un ventall temàtic i estilístic completament nou, que fins aleshores no havia conreat o no havia tingut ocasió de desenvolupar. La conseqüència més immediata fou la seva imminent participació en concursos d'escultura monumental.

El primer d'aquests fou el dedicat a Viteri (1911, Arrasate-Mondragon), potser el més paradigmàtic i reeixit, car aconseguí un equilibri perfecte en l'escala mesurada del projecte. Aquí Piqué va establir una sèrie de trets que esdevindran característics d'aquest tipus de projectes, com l'ús i abús de programes iconogràfics establerts per la tradició, executats amb gran perícia i sempre sota el signe del realisme. Efectivament, aquesta fidelitat al natural es pot veure en el retrat del homenatjat, atès que va fer servir fotografies del model que la mateixa comissió del monument li va proporcionar. L'èxit aconseguit a Mondragon va estimular el nostre escultor per seguir participant en concursos. I gairebé un any després aconseguí guanyar el del monument a la reina Maria Cristina, a Sant Sebastià (1912-1913). Conegut també com a monument als Setges o monument del Centenari del 1813, en realitat pretenia una doble funció commemorativa, tant dedicat a aquesta monarca com per l'efemèride del centenari de la Guerra del Francès (1808-1814). Probablement, aquesta temàtica doble i més ambiciosa és la que motivà que el nostre escultor passés de l'escala humana i íntima que havia desenvolupat en el monument a Viteri a una de més hiperbòlica, no sempre ben aconseguida. Durant els anys següents continuà participant en altres concursos, com els dels monuments a la batalla de Vitòria (1913), a Teodoro Llorente (c. 1914) o a Cervantes (c. 1915), però sense la mateixa fortuna que havia gaudit al principi. Això probablement va fer que durant la dècada de 1910 Piqué desistís i concentrés els seus esforços en altres fronts, com foren l'escultura oficial (*El saludo a la bandera*, o retrat eqüestre del rei Alfons XIII, 1912, una versió antigament al Museo de San Telmo, Sant Sebastià) i les intervencions en edificis, com ara a la casa Vilar (Barcelona, c. 1914-1917) o al palau arquebisbal de Burgos (c. 1916-1917).

La paralització de les obres de la catedral nova de Vitòria el 1914, així com la successió de fracassos en concursos d'escultura pública a l'entorn d'aquesta

mateixa data, van obligar Piqué a cercar noves sortides professionals o si més no, a ampliar la seva àrea de treball. Això motivà una vida itinerant, tot treballant a diferents ciutats espanyoles si bé fou sobretot a Barcelona i Madrid on acabà vivint els últims anys de la seva vida. Igualment, la presència d'un nou tipus de comitent ocasionà alguns canvis substancials de direcció en la seva producció: ara ja no pertanyien a l'estament religiós (el bisbe Cadena y Eleta) sinó a l'aristocràcia i l'alta burgesia. Això va reconduir la seva producció vers altres gèneres, especialment el retrat. Entre aquests protectors, podem esmentar el marquès d'Alhucemas a Madrid (va retratar diferents membres de la seva família) i el II marquès de Foronda i Francesc Cambó a Barcelona. Per aquest últim, executà el bust de la seva mare, Josefa Batlle (1924, col·lecció Cambó, Barcelona), obra que fou molt comentada per la crítica del moment quan fou exposada a les Galeries Laietanes, a causa del seu "realisme hel·lenístic".

L´èxit d'aquesta darrera obra li va permetre accedir a un altre encàrrec més profitós, possiblement l'obra més important de la seva carrera, l'*Al·legoria de Bernat Metge*, també coneguda com a *Lo Somni de Bernat Metge* (1925-1926, Institut Cambó. Fundació privada, Barcelona). Piqué va tenir aquí l'oportunitat de fugir del gènere del retrat o més ben dit, de saber reconduir un encàrrec que podia haver esdevingut una altra mena de "monument" en quelcom de diferent. Tot fent un homenatge a l'escriptor i la seva obra mestra *Lo somni*, Piqué va arribar a una plasmació en què va donar prioritat a la fantasia per damunt del realisme. I si bé va saber anar més enllà de tot el que havia fet fins aleshores, Piqué tingué els seus referents, especialment el conjunt de *Les portes de l'Infern* d'Auguste Rodin (1880-1917, Musée Rodin, París), aleshores considerat ja un clàssic de la modernitat escultòrica. Poc després, una broncopneumònia acabava amb la seva vida, tot impossibilitant per tant de seguir per aquesta via que tot just encetava.

Juan C. Bejarano Veiga
Doctor en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona per la tesi *Iconos del yo. Subjetividad, autorretrato e imagen del artista en el Simbolismo y su repercusión en Cataluña (1872-1914)*, anys abans s'hi llicencià tot obtenint el Premi Extraordinari de Llicenciatura. Membre col·laborador del grup GRACMON, de la mateixa universitat, una de les seves àrees de recerca és l'escultura del segle XIX i començament del XX, des de l'Academicisme fins al Modernisme. És autor de diverses publicacions sobre aquests temes, especialment sobre els escultors Lambert Escaler, Joan Piqué o Damià Pradell, alhora que es troba en procés de recuperar altres figures com ara Josep Reynés (conjuntament amb la Lídia Català) i Joan Carreras i Farré.

Anselm Nogués García (1864-1938): l'oblidat escultor de Valls

Anselm Nogués Garcia va néixer a Valls el 27 de març de 1864. Primer fill d'una família amb escassos recursos econòmics, tot i l'oposició familiar decidí encaminar-se cap a la pràctica artística. Les seves primeres oportunitats professionals arribaren amb l'encàrrec d'una il·lustració per *La historia de la villa de Valls*, llibre publicat per Francisco Puigjaner l'any 1881, i la realització el 1882 de dos medallons representant les efígies de Pedro Calderón de la Barca i Leandro Fernández de Moratín per la façana del Teatre Principal de Valls.

Conscient que per progressar calia uns estudis reglats, es traslladà a Barcelona i entrà a treballar al taller de Rossend Nobas. Fou allí on s'assabentà que la Diputació de Tarragona convocaria diverses beques destinades a pagar les matrícules dels estudis artístics als joves de la província. Davant la pèssima situació econòmica per la que travessava, Nogués no dubtà i es presentà a la convocatòria de la que sortí vencedor. Gràcies als diners de la pensió, el curs 1884-1885 es matriculà a l'Escola de Belles Arts de Barcelona on tingué com a companys noms tant rellevants dins l'art català com els d'Eusebi Arnau, Enric Galwey, Manuel Rodríguez Codolá, Joan Llaverias o Francesc Galofre Oller, entre d'altres.

Anselm Nogués Garcia
Antonio Nebrija (1892-1894)
Biblioteca Nacional, Madrid
Foto: Sebastià Sánchez Sauleda

A Llotja va ser alumne d'Agapit Vallmitjana, gran renovador juntament amb el seu germà Venanci de l'escultura catalana del segle XIX, i acredità unes qualificacions excel·lents que el feren mereixedor d'una *bossa de viatge* que li permeté marxar a París. A la capital francesa, després de realitzar unes brillants oposicions, aconseguí ser admès a l'Escola de Belles Arts, col·laborà al taller de l'escultor mexicà Jesús F. Contreras en la realització de la decoració del Pavelló de Mèxic per l'Exposició Universal de 1889 i assistí a l'*Académie Julian*. Paral·lelament, envià algunes obres als Salons de 1888 i 1889 així com a l'esmentada exposició universal on rebé una medalla de tercera classe. Els èxits assolits li reportaren certa fama i propiciaren la seva contractació com a professor d'art a la ciutat balneària de Cauterets. La nova feina li permeté relacionar-se amb importants personalitats polítiques franceses i espanyoles del moment, però l'enyorança el portà a retornar a Barcelona l'any 1891.

Un cop assentat a Catalunya i decidit a triomfar, es presentà al concurs per decorar la façana de l'Ajuntament de Bilbao, però no resultà seleccionat. També concorregué a l'Exposició General de Belles Arts celebrada el 1891, on no obtingué els mateixos èxits que a París. El triomf que cercava, no trigaria a arribar ja que

aquell mateix any oposità a la Real Academia de San Fernando per participar en la decoració de la façanes del Palacio de Biblioteca y Museos Nacionales, l'actual Biblioteca Nacional. El jurat, després de valorar totes les candidatures presentades, li encarregà la realització d'un medalló representant la efígie del jurista Antonio Agustín i una estàtua de tres mestres d'Antonio Nebrija.

Gràcies a aquest projecte, es convertí en un dels escultors més sol·licitats per treballar en programes decoratius monumentals i el 1894, la direcció d'obres del Palau de Justícia de Barcelona, li encomanà una escultura d'Antonio Agustín per la façana de l'edifici. Els èxits assolits l'esperonaren a obrir un taller d'escultura religiosa situat al Passatge de la Mercè número 3 de Barcelona, que va romandre actiu més de trenta anys. Allí prepara la seva participació l'any 1899 al concurs convocat a la Sala Parés pels pares caputxins i franciscans, del que resultà guanyador i que li permeté esculpir el *Tercer Misteri de Dolor del Rosari Monumental de Montserrat*. L'obra, beneïda el setembre de 1901, es convertí des de llavors en la seva carta de presentació i en un dels misteris més celebrats de tot el conjunt.

A principis del segle XX, Nogués era un dels escultors més reconeguts de tota Catalunya. Aquesta fama, sustentada damunt la participació en importants projectes decoratius, va ser fonamental perquè entre 1908 i 1913 esculpís un relleu en bronze representant el *Quart Misteri de Goig* pel Santuari de Lluc (Mallorca); i també, perquè entre 1909 i 1910 formés part del llistat d'artistes seleccionats per decorar les façanes del Museu d'Art Decoratiu i Arqueològic, l'actual Parlament de Catalunya, al que hi aportà el *Bust de Lluís Dalmau*.

A partir de 1910, la seva obra comença a deslocalitzar-se de Barcelona tal i com acredita la seva participació al concurs per erigir el *Monument als Herois de la Independència* a Tarragona, que finalment guanyà Julio Antonio, i l'encàrrec d'una *Placa Commemorativa a Frederic Faura* per la vila d'Artés (1912). També recuperà la relació amb la seva ciutat natal, on no treballava des dels inicis de la seva carrera, i per la que el 1916 esculpí gratuïtament la primera pedra de la Biblioteca Popular de Valls, el 1918 realitzà una placa commemorativa d'Andreu Avel·lí Comerma, un il·lustre habitant de la ciutat, i el 1924 regalà una imatge de la Mare de Déu del Carme per la façana de l'església del Carme de la ciutat, obra que va ser destruïda durant la Guerra Civil.

Els darrers anys de la seva vida els compaginà treballant en encàrrecs particulars com el *Bust d'Antoni Espí i Grau* per la ciutat de Granollers (1921) o una *Sagrada Família* per l'església de Montblanc (1925), i la fallida participació en grans projectes com la decoració de les façanes de l'edifici de la Tabacalera a Tarragona o la Plaça Catalunya de Barcelona, on un error administratiu el deixà fora tot i figurar en el llistat previ d'artistes seleccionats. També continuà presentant les seves obres a exposicions d'àmbit local i nacional, alhora que seguia estretament vinculat a la seva ciutat natal. Així ho testimonia el grup d'àngels que regalà per l'altar major del Santuari del Lledó i una placa dedicada als Bonifàs que s'instal·là a la casa que els artistes habitaren al carrer Carnisseria de Valls. Per últim, la seva darrera gran obra va ser una figura del Sagrat Cor de Jesús que s'envià a un santuari situat a Karachi, Pakistan. Finalment, Anselm Nogués García va morir a Barcelona el 3 de març de 1938 als setanta tres anys d'edat.

Sebastià Sánchez Sauleda
Llicenciat en Història, en Història de l'Art i Màster en Estudis Avançats en Història de l'Art (Universitat de Barcelona). Les seves recerques i publicacions giren al voltant del Modernisme, el Noucentisme, el mercat de l'art i món del col·leccionisme. Aquesta investigació ha estat possible gràcies a la concessió del XVIII Premi Rodon-Giró l'any 2016 per part de la Fundació Ciutat de Valls.

Manolo o "el remolí de la vida"

"No puc menys que dir que la sola denominació d'art modern em fa un fàstic horrorós, perquè de fet només hi ha un art".

Manolo

Juntament amb Maillol, Casanovas, Juli Gonzàlez, Gargallo o Rebull, per esmentar només alguns dels noms més significatius, Manolo Hugué (1872-1945) forma part de la plèiade de grans escultors catalans de projecció internacional de la primera meitat del s.XX. Ara bé, en el seu cas bé podem dir que, durant molts anys, la fascinació pel personatge -tant per aquells que el van conèixer directament com pels qui ho van fer a través de la *Vida de Manolo* de Pla (1928)- va eclipsar o distorsionar la valoració de la seva obra, que quedava empetitida per la seva pròpia personalitat enlluernadora: "Gràcies al seu persistent, frenètic joc mental, sabé crear, constantment, al seu voltant el remolí de la vida, o sia: l'esperança. La seva infatigable, paorosa dialèctica feia brillar els ulls a les persones més enfonsades en la indiferència o el desconsol (...) És hora ja de dir-ho: en el curs de la vida, Manolo ha consolat moltíssima gent".

El fet és que, després d'uns primers tempteigs de formació a Barcelona entre 1888-1900 (a l'Escola de Llotja, als tallers de Torquat Tasso i Eusebi Arnau, o bé participant en les activitats dels Quatre Gats) i d'una decisiva etapa parisenca 1900-1910 (que el posa en relació amb els principals actors del *milieu* artístic, el familiaritza amb el fauvisme i el cubisme, i alhora li permet freqüentar museus com els del Louvre, Cluny o Guimet), l'obra de Manolo eclosiona i assoleix la plena maduresa en successives etapes a Ceret (1910-1914 i 1919-1927) i l'estada final a Caldes de Montbui (1927-1945), on sembla absorbir la lliçó de Maillol -l'escultura com a arquitectura de masses i volums: posar un cos a l'espai és resoldre un problema geomètric- tot desmarcant-se alhora de la narrativitat dramàtica de Rodin però també dels plantejaments analítics i artificiosos del cubisme, i aposta per una escultura de composició essencial, ritmes greus i serens, un repertori iconogràfic de motius mediterranis intemporals i, finalment, un cànon molt personal. Més que no la veracitat anatòmica, Manolo persegueix la versemblança vital, i per això cada obra seva se'ns presenta com un condensat de vida i veritat (i aconsegueix desprendre aquell "tuf de potència i de vida" de què justament ens

Manolo Hugué
La Llobera (1911-1912)
Col·lecció particular, Barcelona
Foto: Enric Morera i Borrell

parla en un dels seus poemes). Pla ho copsà com ningú: "Maillol tendeix sempre sempre al cànon i Hugué no pot deslliurar-se del caràcter. El primer tendeix a la cultura i el segon a la vida". Fet i fet, Manolo, que tant havia après dels grecs, com dels sumeris, l'art iber, el romànic o el cubisme, va perseguir sempre aquell art únic de la cita inicial: un art de tots els temps sense deixar de ser-ho també del seu, i a fe que ho va aconseguir.

Àlex Susanna
(Barcelona, 1957).
Gestor cultural, escriptor, poeta, crític d'art i de literatura. Ha dirigit la Fundació Caixa Catalunya a La Pedrera (2004-2011), l'Institut Ramon Llull (2011-2016) i l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural (2016-2017). Ha comissariat exposicions de Maillol (Kunsthal de Rotterdam, 2012, i Museu Marès, 2015), de Daniel Enkaoua (Museu de Montserrat, 2016) i de Francesc Todó (Fundació Vila Casas, 2017). Ha escrit textos per a catàlegs d'exposicions d'un gran nombre d'artistes nacionals i internacionals, així com crítiques d'exposicions a mitjans diversos. Actualment treballa en el projecte d'una gran exposició Rodin-Maillol, i ha estat nomenat Comissari de l'Any Guinovart.

Escultures de l'ICRE
a la Biblioteca Clarà

2017

Jose Abellan

L'art sempre ha estat a la família, la musica i la pintura per el pare, l'escultura, la ceràmica i la cuina per a la mare, l'escultora Rosa G. Ferràndiz.

La musica té una gran influencia en tot el que l'envolta, ja que als 6 anys va començar la carrera de piano, donant concerts, i classes.

Comença al 2000 amb la mare una nova etapa en el mon de l'escultura, fa veure i estimar anant d'exposicions i de museus, coneixent els mestres mes influents.
L'any 2002 - 2007 pren cursos de dibuix i aquarel·les a mans dels mestres Teresa LLàcer i L'Angel Llacer.

Al 2004 pren classes amb el mestre Josep Jassans i després de la seva mort continua amb el seu deixeble l'escultor Jorge Egea.

També rep classes amb les escultores Marta Moreu i Mer Jiménez.

A la universitat de Belles Arts de Barcelona fa un monogràfic de pàtines.
L'any 2015, després de la mor de la Rosa G. Ferrandiz, es fa càrrec de la escola Cau d'Art- Taller d'escultura.

Josefina Abellan Gonzalez- Escultora
Nascuda un 19 de març a Sabadell, Barcelona
Facebook: Jose Abellan Escultures

Durant aquest temps ha exposat i participat en diferents llocs:
2006: 1r. Premi per votació popular en la col·laboració amb el projecte *Una mina d'aigua*.
2007: Exposició col·lectiva a L'Étampes (França).
2007: Futurart *Salon du nu*. Brussel·les. (Bèlgica).
2008: Exposició col·lectiva al *76 Salon Societé Artistique* de L'Étampes (França).
2009: Candem Art Gallery. Londres
2010: Círculo Artístico de Bologna (Itàlia).
2010: Biblioteca de Sant Pere de Ribes.
2011-2012: *Portes Ouvertes de Belleville*, Paris (França).
2011: Biblioteca de Gavà.
2012: Museu de Gavà.
2012: *Open House*, Sant Cugat del Vallès.
2012-2014-2015: Exposició col·lectiva a Le Fousseret (França).
2013-2014: Exposició col·lectiva a La Pobla de Segur.
2015: Exposició col·lectiva al Col·legi de Metges de Barcelona.
2015: Exposició col·lectiva a l'Associació d'Artistes del Raval, Barcelona.
2017: Participació a la Biennal internacional d'escultura a la Pobla de la Segur.

Esperant el futur

2016
Terracota
80 x 30 x 20 cm

Adrià Arnau

El seu primer contacte amb el món de l'art va ser a l'Escola d'Arts i Oficis de Castelló, on es va formar com a ceramista, fet remarcable en la seva trajectòria doncs el treball amb el fang sempre ha estat la base de la seva obra, tot i que també treballa la fusta, la pedra i altres materials com les resines.

L'any 2001 es trasllada a Barcelona per ingressar a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona on s'especialitzarà en escultura, llicenciant-se l'any 2006. Posteriorment va obtenir el grau de doctor en història de l'art amb una tesi sobre l'escultor J. S. Jassans i la seva aportació al Mediterranisme. En aquesta línia la seva recerca, tant plàstica com teòrica, ha estat sempre vinculada a una manera d'entendre la figuració des de la reinterpretació del llenguatge clàssic.

Ha exposat la seva obra en museus com el Museu Arqueològic Nacional de Nàpols, el Museu Europeu d'Art Modern, el Museu Frederic Marès i en sales d'exposicions d'Espanya, Itàlia, Anglaterra i França.

El 2011 va dissenyar la decoració ceràmica del pòrtic de l'església d'El Salvador de Castelló de la Plana. Des de l'any 2015, la seva obra és present a la col·lecció permanent del MEAM (Barcelona), on també es va poder veure dins d'una exposició que recollia l'obra dels millors escultors figuratius catalans del Segle XX (Un Segle d'Escultura Catalana, l'any 2013).

Adrià Arnau Solsona
Nascut a Castelló de la Plana, 1981
8@adrianarnau.es
www.adrianarnau.es

Ives

2013
Fusta
36 x 40 x 70 cm

Elvia Cor

Elvia Cor, escultora i pintora, artista polifacètica nascuda a Barcelona, crea a temps complert en el seu *atelier* front el mar, a Sitges.

L'essència del seu treball artístic és la connexió amb l'ànima i saber expressar l'energia de l'univers interior que existeix en cada ésser.

Una frase coincident entre crítica i públic "... *Sembla que les seves escultures tenen vida i respiren* ...".

Algunes pinzellades sobre la seva trajectòria aquest darrers tres anys:

- A Llotja de Barcelona va presentar l'escultura: *Talking with Picasso*, a mida natural.
- La escultura de llum *La meva Frida Kahlo* al Palau Miramar, a Sitges.
- *El lector*, instal·lació artística que va presentar i va estar exposada durant tot un any a la Biblioteca Clarà, a Barcelona.
- A Holanda, presenta *Picasso tree* i l'obra sobre pedra marina *Golden Ratio*, a la galeria Kortom, Zeist.
- Pel projecte *He for She*, de Nacions Unides, presenta al saló d'Or del Palau Maricel de Sitges la seva instal·lació artística *Restoring the equity*.
- Conferència a Dubai sobre el procés creatiu del *Lector*.
- Conferència a Barcelona sobre el procés creatiu de la escultura *My Frida Kahlo, i de* l'escultura de l'ànima.
- Exposició a l'Edifici Miramar, per la festa de l'Art de la revista Sapiens i el dia de l'artista.
- A França, Le Fousseret, presenta *My Frida Kahlo*, amb menció d' honor pel seu oli *La jove del mantó vermell*.
- A la Biennal internacional d'Art 2017, a la Pobla de Segur, presenta el bronze *Recreating Camille*.

Elvia va estudiar a Blanquerna, Universitat Ramon Llull, de Barcelona i a l'Escola Lliure de la Mediterrània de Torrents Lladó. Posteriorment va cursar dos postgraus d'escultura a l'Escola Superior d'Art i Disseny de Barcelona, Llotja, i a la Florence Art Academy.

Elvia Cor creu que s'ha d'aprendre i aprofundir en l'art cada dia, i que la formació ha de ser constant. És per això que està matriculada a la prestigiosa Florence Art Academy, a la ciutat centre d'art mundial italiana, Florència, on hi viurà properament una temporada, alternant amb el seu *atelier* de Sitges.

www.elviacor.com
Instagram: Elvia_Cor_Art.
Atelier Elvia Cor, escultura, pintura i dibuix:
690 93 9924.
corelvia@gmail.con
Sitges. Barcelona.

Woman landscape

2017
Acrílic mineral amb càrrega
de pols de marbre i calcita rosa
70 x 50 x 20 cm

Francesc Corbera

Formació
Estudis primaris a l'Escola Pia de Granollers.
Estudis de Grau Mig a l'Escola d'Enginyeria Tècnica de Barcelona en Grau de Tècnic Superior de Projectes de Construcció.

Funcionari de carrera, 1962
Ajuntament de Granollers, 1965
Diputació de Barcelona, 1969

Classes d'Escultura al taller de l'escultora Mar Hernández a Castellar del Vallès.
6 cursos d'Escultura a l'Escola Massana de Barcelona.

Classes amb el professor Joaquin Echevarria a l'Escola Manolo Hugué de Caldes de Montbui.

Exposicions
Exposició col·lectiva a Castellar del Vallès
Exposicions individuals a l'Ametlla del Vallès i a Caldes de Montbui
El 2016 va exposar a la Biblioteca Clarà, com a membre de l'ICRE
Durant el 2017 ha exposat a la Biennal Internacional d'Art de la Pobla de Segur (Pallars Jussà).

Té peces a Espanya, Argentina i Japó.

Francesc Corbera i Santanach
Nascut a Granollers l'11 d'abril de 1938

Shakti

2005
Gres
50 x 43 x 22 cm

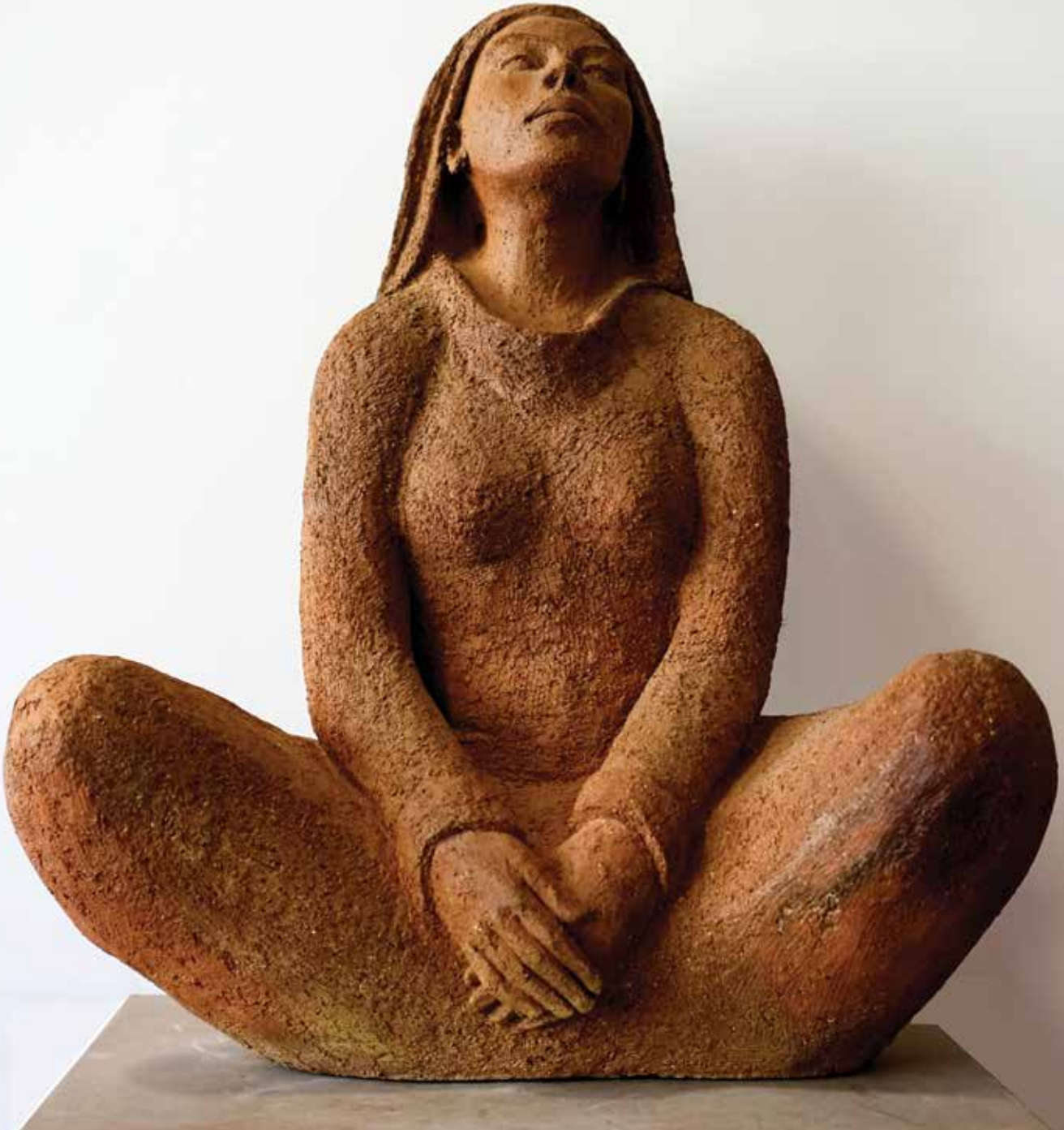

Glòria Coronas

Cursa els seus estudis a l'Escola Llotja de Barcelona: tècniques de fusta, pedra i bronze, així com el modelatge amb model en viu.
La pedra i la fusta son els seus materials predilectes, posant en valor les propietats de cada material. Fa obres de gran plasticitat, volums ben equilibrats i formes dolces, que ofereixen una mirada harmoniosa i elegant, i que inciten a passar-hi els dits per a descobrir millor les formes.
Les seves obres, conjuntament amb la participació des del seu inici al Festival de Marbre de Saint Béat, han sigut recompensades amb la medalla del Senat francès al 2014.

Glòria Coronas Socasau
Aranesa d'origen, comengoise d'adopció.
Tel.: 003356889930
mobil: 0033633624056
Correu e: gcoronasrange.fr
Facebook: G.Corona sculpteur

Distincions
2014: Medalla del Senat francès, donada pel Senador Bertrand Auban.
2014: Medalla dels amics de l'escultor francès Jean-Marie Mengue.
2009: Premi de la Ville de Soreze, França.
2009: Invitada d'Honor al *Salon d'Arts Plastiques* espai *Jack Robin*, Fenouillet, França.
2007: 3r Premi, en la categoria d'escultura en bronze. Villa de Saint- Jean, França.
2007: Invitada d'Honor d'Escultura al *XXV Grand Prix d'Arts plastiques au Fousseret.*
2005: 1r Premi en la categoria d'escultura. Villa de Saint- Jean, França.
2004: Medalla del Conseil Général des Yvelines, Versailles, França.

Obres monumentals
2005: Vielha: *La Abuela*, bronze, Hotel Aran.
2006: Argeles-Gazost, França: *Le cracheu de Feu*, fusta de Sequoia, 3 metres d'alçada, treball a la moto serra.
2008: Saint-Béat, França: *Era Mair,* marbre blau fosc de Saint Béat, 2 metres d'alçada.
2012: Fos, França: *Sainte Barbe*, còpia en argila, 1 metre d'alçada, de la talla original en fusta XVsegle.
2013: Fos, França: Estela commemorativa *Lies et Patzeries*, Plan d'Arem, marbre de Saint Béat, 5 metres d'alçada.
2013: Izaourt, França: *Memorial aux Morts*, marbre de Saint Béat i pedra negra d'Izaourt, 3 metres d'alçada.
2017: Baren, França: col-locació a la façana de l'església d'una mare de deu, en marbre grec, de 70 cm d'alçada.

Exposicions i Festivals
Des de l'any 1999 al 2017: més d'una trentena d'exposicions.
Des de l'inici del Festival del Marbre de Saint-Béat al 2000: participació com exposant tots els anys i des de 2011 al 2017, com Mettre de stage en escultura en marbre.

Adolescence

2016
Marbre rosa de Portugal
53 x 23 x 13 cm

Soco Delas

Soco Delas (Barcelona 1983)

Llicenciada en Dret per la Universitat de Barcelona i màster en Diplomàcia i Funció Pública Internacional pel Centre d'Estudis Internacionals de Barcelona.

Durant el seu Erasmus a Roma el 2006 pren contacte amb l'escultura clàssica i des d'aleshores li neix una inquietud artística per aquesta especialitat.

Després de viatjar durant un temps s'estableix a Barcelona el 2013 i comença a freqüentar el taller de l'escultor Jorge Egea. Amb ell inicia la seva formació artística amb la tècnica del modelat i continua la seva formació, durant els estius del 2016 i 2017, amb l'escultor Riccardo Ricci a Carrara, amb qui fa la seva primera aproximació a la talla directa del marbre.

Durant el 2017 ha exposat a la Biblioteca Clarà a Barcelona i a la Biennal Internacional d'Art de la Pobla de Segur (Pallars Jussà).

socodelas@hotmail.com

Sweet Surrender

2016-17
Argila
58 x 36x 32 cm

Jorge Egea

Doctorat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona el 2005 amb la seva tesi 'Modelat, creació i coneixement. Spiritus Classicus'. Des de l'any 2003 Egea ha estat professor en el Departament d'Escultura de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona i ha treballat en diverses ocasions com a professor convidat en diverses universitats europees. Com a investigador, és membre del grup GRACMON d'investigació en el Departament d'Història de l'Art (Universitat de Barcelona) i actualment és director de l'Institut Català de Recerca en Escultura (ICRE).

egea.sculptures@gmail.com

Com a escultor manté una forta presència a l'escena internacional d'escultura des de 1992; ha realitzat exposicions habitualment a França, Itàlia, Estats Units i Japó. De la mateixa manera, és un participant assidu en mostres d'art Espanya. Al llarg de la seva carrera ha guanyat diversos premis, beques i un ampli reconeixement. La matèria, la corporalitat i la forma són els principals objectius de la seva escultura.

El sentit clàssic del modelatge converteix la seva obra en un objecte d'investigació i experimentació constant, que es va desenvolupar a partir de l'equip The Crosssing Lab, dirigit conjuntament amb Ramon Casanova. El laboratori ha estat el punt de partida per a diversos projectes relacionats amb l'estudi i la intervenció en col·leccions d'escultura de diversos museus europeus. També és autor de diverses publicacions, tant en el seu propi treball i projectes, com d'estudis d'altres artistes i tendències artístiques, especialment l'obra d'encàrrecs de comissariat sobre l'escultura figurativa catalana dels segles XIX i XX.

Exposicions individuals i col·lectives més recents

2016

- Art i representació testimoni del conflicte. Església de Sant Pere. June 11th - September 11th - Corbera d'Ebre, Tarragona
- 3rd Exhibition of sculpture 'ICRE'. Biblioteca Clarà June 2nd - September 1st. Barcelona
- 4ème Biennal d'Art Sacré de Collioure. March 12th - April 14th. Colliure, France

2015

- Algo más que realismo ... IX. November 5th-December 5th. Galería ArteLibre, Zaragoza.
- 33ème Salon du Fousseret June 13th-July 5th - Le Fousseret, France.
- MACS - Sezione Internazionale March 29th - Catania, Italy.

http://www.museomacs.it/

Eduard

2001
Bronze
51 x 84 x 50 cm

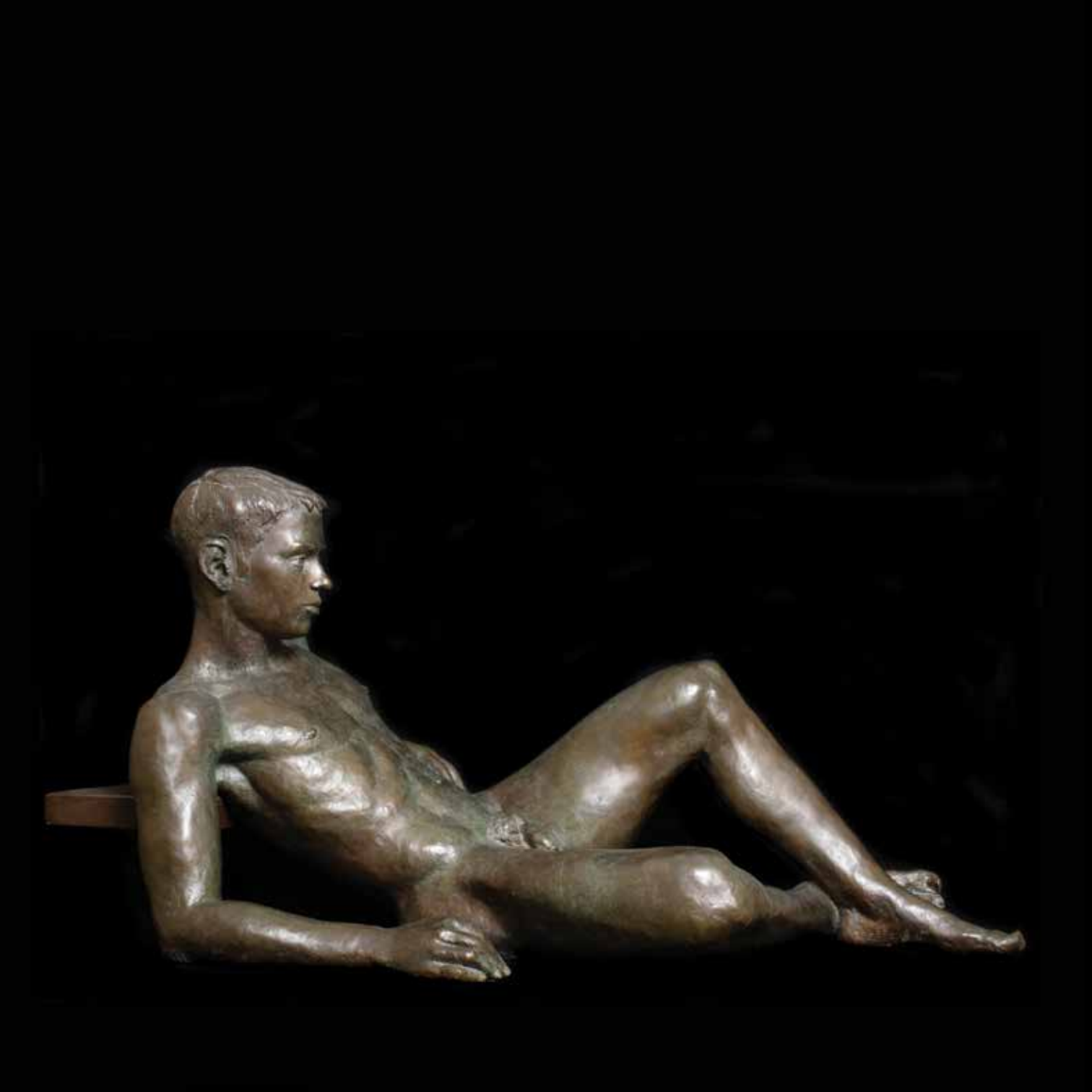

Lluís Farré

Formació
Com aquarel·lista s'ha format amb Santi Roqueta, Manel Plana, Vicens Ballestar i Álvaro Castagnet.

Ha fet el Postgrau de Dibuix de la Universitat de Barcelona.

Ha seguit la formació de l'Academy of Art of Barcelona, de dibuix i pintura i, actualment, d'escultura.

Ha fet, i fa, formació en escultura amb els escultors Jorge Egea, Grzegorz Gwiazda, Sara Stenlund i Valentina Zlatarova.

És membre de
L'Agrupació d'Aquarel.listes de Catalunya
El Cercle Artístic de Sant Lluc
L'ICRE

Exposicions
Ha participat en exposicions col·lectives a:
L'Agrupació d'Aquarel·listes de Catalunya
L'Acadèmia de Belles Arts Sant Jordi
El Museu Víctor Balaguer de Vilanova i la Geltrú
El Museu Europeu d'Art Modern de Barcelona (MEAM)
A Corbera d'Ebre
Als Salons del 2014 i 2015 de Le Fousseret (França)
La Galeria La Plataforma de Barcelona, 2017

Lluís Farré Grau
Doctor en Psicologia i Especialista en Psicologia Clínica

El caminant

2016
Terracota patinada
82 x 48 x 42cm

Coco Guilera

Llicenciada en Filosofia i Lletres, especialitat Art, per la Universitat Autònoma de Barcelona.

Sempre ha estat interessada per la creació artística.

Als anys 90 coneix a l'escultora Josefina Miralles amb qui començarà, pròpiament, el coneixement de l'escultura.

Continua la seva formació al taller de l'escultor Jorge Egea en l'àmbit del modelat.

S'inicia en la pràctica de la talla amb marbre amb l'escultor Riccardo Ricci, a Carrara.

Alterna la seva formació escultòrica amb tècniques de pintura i estampació sobre tèxtils.

Rosa Guilera (Barcelona, 1960).
www.coocoguilera.com
@cocoguilera

Sílvia

2016
Fang refractari
75 x 40 x 22 cm

Joaquim Hernández

Exposicions individuals més rellevants
Sala Joaquim Costa, Centro Aragonés, Barcelona
Casal de Cultura de Corbera d'Ebre (Tarragona)
Sala de Arte de la Caja de Ahorros Municipal de Pamplona (Navarra)
Palacio de Congresos de Jaca (Osca)
Torreó Bernat, Platja de Benicássim (Castelló de la Plana)
Palacio Piazuelo Barberán, Casp (Saragossa)
Casal de Cultura Can Ricart, Sant Feliu de Llobregat (Barcelona)
Cercle Artístic de Sant Lluc, Barcelona
Galeria d'Art Armengol - Menen, Lleida
Sala d'Art Valentí, Sant Pere de Ribes (Barcelona)
Galeria Port Lligat, Cadaqués (Girona)
Espai G d'Art, Terrassa (Barcelona)
Galeria d'Art Terra Ferma, Lleida
Galeria d'Art Arimany, Tarragona
Galeria Óleos, Barcelona
Castell de la Nou de Gaià, La Nou de Gaià (Tarragona)
Sala d'Exposicions del Palau Falguera, Sant Feliu de Llobregat (Barcelona)
Galeria Manuela Talaverano, Sevilla

Algunes exposicions col·lectives
Concurs d'Art de la Diputació de Girona, Girona
Exposició homenatge a Pablo Gargallo en el centenari del seu naixement, Maella
Museu d'Art Contemporani de Túnez
Artistas Aragoneses Contemporáneos, París (França)
Certamen Internacional d'Escultura *Ciudad de Jaca* (Osca)
33 Salon International d'Aquitaine (França)
Exposició *Van Gogh a Sant Feliu*, Sant Feliu de Llobregat (Barcelona)
39eme Salon d' Automme, Villeneuve-le-Roi, París (França)
Llahí Galeries d' Art, Escaldes - Engordany (Andorra)
INTERART 96, Valencia
1er. Saló Internacional d'Arts Plàstiques d'ACEA, Barcelona
Actual Art Galeria, Pollença (Mallorca).
Grand Marché d' Art Contemporain (GMAC), Brussel·les (Bèlgica)
Sala Gòtica de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, Lleida
Galeria Ibes Fay, París (França)
Artexpo 98, Los Ángeles (USA)
Art 21, Las Vegas (USA)

Joaquín Hernández Pellisa
Nascut a Maella, Saragossa
Realitzà estudis d'escultura a l'Escola Massana de Barcelona.
Resideix a Sant Feliu de Llobregat

Sílvia II

2016
Terracota
24 x 66 x 36 cm

Dàmaris Llaudis

Escultora, pintora, art-terapeuta i activista. És una artista innovadora i polifacètica. Es va diplomar en Infermeria i va fer la llicenciatura de Belles Arts a la Universitat de Barcelona, en l'especialitat en escultura, de la mà del mestre i escultor Jorge Egea. Va realitzar un màster en Artteràpia.

Ha exposat en diversos llocs des de 1988, sent una artista compromesa amb la societat.

Exposicions més rellevants

2012:
- Calders (Bages): Centre d'Art Contemporani i Sostenibilitat (CACIS) el Forn de la Calç: exposició col·lectiva *Dones Invisibles*.
- Fundació Setba (Barcelona), espai Zona d'Art: exposició col·lectiva *Dones Invisibles*.

2014:
- Sabadell: presenta l'exposició de *Les princeses de somnis trencats* i participa en una performance en el concert de Dtproject al Teatre Principal.
- Exposició fotogràfica *18díasporlalibertad* Barcelona, Bonanova.

2015-2016:
- Asociación Cultural ILDE: participa en el VIII i IX Festival del llibre d'Artista i la petita edició (Centre Cívic Pati Llimona, Barcelona).
- París: Art Shopping, Salon International d'Art Contemporain, Carrousel du Louvre: participa en l'exposició *L'art Contemporain*.
- Ourense: exposició col·lectiva a la Galeria Art Cuestión.

2016:
- Terrassa: exposició individual *El taller dels silencis*.
- Tenerife: Participa a la campanya contra el maltractament, amb Dtproject, en els dos concerts al Teatre Leal de la Laguna y Auditori Infanta Leonor.
- Col·labora amb Dtproject en l'elaboració del Digibook *Sophia, Mantente viva*.

2017:
- Exposició de pintura *Consecuencias del tiempo*, del 25 d'agost al 25 de setembre, a Ourense.
- Participació al 10è *Festival del llibre d'Artista i la Petita Edició*, *Naturally a book*. Barcelona, italià.
- Participació a *Le XXXV ème Grand Prix d'Arts Plastiques du Fousseret*, del 17 de juny al 9 de juliol, al Salón du Fousseret (França).
- Participació a l'exposició *Escultures de l'ICRE* a la Biblioteca Clarà de Barcelona.
- Participació a la *Mostra efímera* CACIS, El forn de la Calç. Manresa.
- Participació a la *Biennal Internacional d'Art de la Pobla de Segur,* del 14 d'octubre a l'1 de novembre.

Nascuda a Barcelona el 1969
Viu des del 2005 a Ullastrell
Dámaris Llaudis Reyes
E-mail: llaudisart@gmail.com
www.psiconexe.com
www.infinitasweb.es/damaris
Blog: artdamaris.blogspot.com.es

12 Setmanes

2013
Ceràmica, marbre, ferro i bronze
25 x 18 x 18 cm

Anna López-Roger

Formació
Agrupació d'Aquarel·listes de Catalunya
Taller dibuix i pintura – Escola de la Dona
1998: Taller de Rosa Martínez, professora Rosa Martínez Brau
1999 al 2010: Taller Cau d'Art: professora Rosa G. Ferràndiz (1999 al 2010); professor Josep Jassans (2000 al 2005); professor Jordi Egea (2005 al 2016)
Centre Artístic de Sant Lluc: gravat

Exposicions més rellevants (espai, indret, dates)
2000 al 2016: diverses exposicions col·lectives *Taller i Primavera*, a l'Agrupació d'Aquarel·listes de Catalunya (Barcelona)
2000 al 2015: exposició col·lectiva *Social*, al Centre Artístic de Sant Lluc (Barcelona)
2005 al 2016: exposició col·lectiva *Dones d'Aigua* (Barcelona)
2005: exposició col·lectiva al Taller Cau d'Art (Barcelona)
2007: exposició al *Salon du Nu*, a la Galerie FuturArt (Brussel·les, Bèlgica)
2007: exposició a CrisolArt Galleries, a Vigo
2007: exposició a la 59 Frankfuster Buchmesse - cultura catalana (Alemanya)
2007-2008: exposició col·lectiva d'Aquarel·la. Àgora (Barcelona)
2008: 76è Salon d'Art a la Sociète Artistique d'Etampes (França)
2009: exposició a Cauden Art Gallery of London (Anglaterra)
2010: exposició de l'Agrupació d'Aquarel·listes de Catalunya a Caja Madrid
2010: exposició al Circolo Artistico (Bolonya, Itàlia)
2011: exposició al X Certamen Nacional de Acuarelas (Màlaga)
2012 al 2015: exposició Art sobre paper, al Circulo de Bellas Artes (Madrid)
2012: exposició d'escultura Homenatge a Rubens, a l'ajuntament de Gavà
2012: exposició d'escultura al Comú de Particulars de la Pobla de Segur
2013 al 2015: Mostra d'hivern internacional, Aquarel·listes de Catalunya (Barcelona)
2013 al 2015: exposició col·lectiva d'Arts Plastiques a Le Fousseret (França)
2014 al 2016: exposició col·lectiva a la Galery Art Nou (Barcelona)
2015: exposició al Casal de Sant Andreu, recinte Fabra i Coats (Barcelona)

Premis i distincions
2n Premi a l'exposició col·lectiva d'escultura Social, al Centre Artístic de Sant Lluc (Barcelona)
5 mencions honorifiques a l'Agrupació d'Aquarel·listes de Catalunya (Barcelona)
1 medalla d'escultura a la Art Gallery of London (Anglaterra)
1r Gran Prix Artistique d'Escultura a Le Fousseret (França)
2n Premi d'Aquarel·la a Àgora, any 2007-2008 (Barcelona)

Anna López-Roger
Nascuda a Barcelona el 4 de juny de 1937
web: https://sites.google.com/site/lartdelesdonesdaigua/home
correu e: lopezrogeranna@hotmail.com
facebook: Anna Lopez Roger

Sílvia

2013
Terracota
50 x 48 x 28 cm

Carme Martí

Vaig néixer a Barcelona, filla d'un advocat artista, fundador del Cercle Artístic d'Horta.

Vaig estudiar a l'Escola Immaculada Concepció i vaig començar la carrera de Psicologia, que no vaig acabar. M'he format en teràpia Gestalt.

M'agrada pintar.

Vaig conèixer l'escultura en un curs intensiu amb l'escultor Eudald de Juana Gorriz i la meva vida va trobar una nova il·lusió que m'apassiona. Vaig tenir la sort de conèixer a Susana Ruiz, escultora i col·laboradora d'en Jorge Egea -grans escultors tots dos-.
Vaig començar la meva aventura escultòrica en el taller d'en Jorge Egea de Barcelona on he fet quatre peces i espero fer-ne moltes mes...

La meva primera i única exposició ha estat a la Biblioteca Clarà de Barcelona, de mans de l'ICRE.

carmegellida@hotmail.com

Alexandra
Αλεξανδρα

2017
Terracota
36 x 20 cm

Ricard Mira

Mestre escultor. De formació autodidacta, s'ha especialitzat a treballar els metalls.

Exposicions més rellevants:
Biennal Internacional d'Art 2017 d'ICRE, la Pobla de Segur (Lleida)
Museu Europeu d'Art Modern (MEAM), Barcelona
Museu Marítim, Barcelona
Pavelló d'Art de la fira Frankfurter Buchmesse (Alemanya)
Museum of the Americas, Miami (Estats Units)
Palau d'exposicions i congressos de Sevilla
Museu Abelló, Mollet del Vallès (Barcelona)
Col·legi d'Arquitectes de Barcelona, Vic (Barcelona)
Reial Cercle Artístic, Barcelona
El Celler de Carrencà, Martorelles (Barcelona)
Espai Imaginari, Badalona (Barcelona)
Sala d'exposicions de l'Ajuntament, Lleó
Casa de Cultura - Kultur Etxea, Tafalla (Navarra)

Premis:
2014. Medalla d'or del Reial Cercle Artístic de Barcelona com a reconeixement "per la seva donació al patrimoni artístic del Cercle".
2014. Diploma de Mestre Artesà Escultor, concedit per la Generalitat de Catalunya.
2013. Premi a la trajectòria cultural, atorgat pel món cultural martorellenc durant la Nit de la Cultura de Martorelles.
2012. Primer premi del XLI Saló Anual d'Art, convocat pel Reial Cercle Artístic de Barcelona, per l'escultura Aida prenent el sol.

Obra pública:
A la llibertat de Catalunya, Martorelles (Barcelona)
Sant Crist de la Misericòrdia, Mollet del Vallès (Barcelona)
Monument del 30è aniversari de Ràdio Mollet, Mollet del Vallès (Barcelona)
El salut, Sant Fost de Campsentelles (Barcelona)
Ell i ella, Jérica (Castelló)
Escultura de Pau Casals, Mollet del Vallès (Barcelona)
Escultura 25è aniversari del CEIP Joan Salvat-Papasseit, Mollet del Vallès (Barcelona)
Monument IES Gallecs, Mollet del Vallès (Barcelona)
Mural CEIP Les Pruneres, Martorelles (Barcelona)
Monument al·legòric a la pau a Bòsnia, Parc de Can Sunyer, Martorelles (Barcelona)
La Guitarra, Escola Municipal de Música, Mollet del Vallès (Barcelona)
La Font del Saber, CEIP Simeó Rabasa, Martorelles (Barcelona)

Ricard Mira
Nascut a Valencia de Alcántara, Càceres, el 6 de Novembre de 1952
www.ricardmira.eu
www.instagram.com/ricardmira
www.pinterest.com/ricardmira

Horte mirant-se al mirall

2008
Ferro, coure, llautó i acer inoxidable
100 x 60 x 60 cm

Foto: *Judith Vizcarra*

Sandra Molina

De vocació artística autodidacta, realitzà cursos de pintura a l'Escola d'Arts i Oficis de Barcelona. Es formà en escultura al barri de Gràcia, de la mà de l'escultora Conxita Bori, al taller del Foment Gracienc de les Arts, així com també realitzà classes de modelat al natural al taller de l'escultor Jorge Egea i al MEAM.

Realitza escultura figurativa, amb predomini de la figura clàssica i mediterrània. La suavitat en les seves formes i l'expressió dels sentiments deixen entreveure la sensibilitat de l'artista tot transmetent calma i tranquil·litat a qui les contempla.

Membre de l'Associació Espanyola d'Escultors i Pintors (AEPE)
Membre de l'Institut Català per a la Recerca en Escultura (ICRE)
Sòcia del Foment Gracienc de les Arts

Seleccionada al 52è Premi Reina Sofia de Pintura i Escultura, Madrid, 2017
Preseleccionada al 84è Saló de Tardor de l'AEPE, Madrid, 2017
Seleccionada en la IV Edició del Premi d'Art Ciutat de de Barcelona, 2017

Exposicions individuals a:
L'Ampolla (Tarragona), 2011, 2015, 2016 i 2017
Barcelona, al Foment Gracienc de les Arts, 2015, 2016 i 2017
Sant Feliu de Guíxols (Girona), exposició a l'Ajuntament, 2016 i 2017
Sant Llorenç d'Hortons (Barcelona), exposició a l'Ajuntament, 2017
Barcelona, al Centre Cívic Can Deu, Ajuntament de Barcelona, 2016

Exposició col·lectives a:
Barcelona, a la Galeria DARTC, Les Corts, 2016-2017
Barcelona, Socis ICRE a la Biblioteca Clarà, 2016-2017
Madrid, a la Galeria Eka & Moor, exposició d'artistes internacionals, 2017
Madrid, a la Galeria Feel & Flow, 2017
Saragossa, a FeriaART, 2017
Roma (Itàlia), Goyart, Domus Romana, 2017
Barcelona, a la Galeria Wynwood, 2017-2018
Barcelona, al entre Cívic Pere Pruna, Ajuntament de Barcelona, 2018

Obra adquirida per diferents col·leccions particulars.
Obra catalogada com a patrimoni local a l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols.

Sandra Molina Yus
Nascuda a Barcelona el 1981
FB: https://facebook.com/sandramolinaescultura/
email : molinaesculturayarte@gmail.com
blog: molinaesculturayart.bogspot.com.es
instagram: molina_escultura

Horitzó

2016
Terracota
46 x 32 x 23 cm

Eulàlia Monés

Va estudiar a la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona en l'especialitat d'escultura on va tenir com a mestre a l'escultor Jassans. L'any 1982 es va llicenciar amb reconeixement de grau.

Professionalment ha treballat en diferents àmbits sempre relacionats amb les arts plàstiques. Com escultora, realitzant originals per a ser reproduïts en bronze per l'empresa Itálica de Esculturas de Sant Feliu de Llobregat. Com a dibuixant, en el Departament d'Art de l'Editorial d'Arts Gràfiques Busquets Gruart, S.A. de Sabadell. Actualment, i des de l'any 1998, treballa com a professora de l'Àrea de Visual i Plàstica a secundària, al Col·legi Verge de les Neus i al col·legi Sagrat Cor de Santa Coloma de Gramenet.

Guanya el primer premi en el Concurs de Cartells per anunciar el Festival Internacional de Cinema fantàstic i de terror de Sitges a l'edició de 1983. Seleccionada entre els cinc primers escultors per optar a la beca d'escultura que atorga la

Eulàlia Monés Gresely
e-mail: eulaliagresely@gmail.com

Ingràvida

2014
Terracota
38 x 37 x 10 cm

Fundació Güell de Barcelona en les convocatòries de 1983 i 1989. Guanya el primer premi d'escultura en el VI Concurs de Tardor de la Secció de Belles Arts del Museu de Badalona.

L'any 2004 i per encàrrec de l'ajuntament de Badalona realitza l'escultura/monument de l'Equilibrista, que està situat a la Plaça del Patí de vela del Passeig Marítim.

Amb arrels profundament clàssiques, la seva escultura és figurativa, centrada en la figura humana, de la que cada vegada tendeix més a fer-ne una estilització i abstracció. La majoria de les seves peces són de format mig de terracota, bronze o resina. És membre de l'Associació ICRE, de la Secció de Belles Arts del Museu de Badalona, amb qui participa en totes les exposicions col·lectives, i forma part del grup Vila d'Arts de Badalona.

Pol Dance

2015
Terracota i ferro
70 x 15 x 23 cm

Xavier Moreras

Es un artista de formació autodidacta, centrat en l'escultura. Utilitza principalment la fusta com base d'expressió, juntament amb qualsevol altre material que li permeti donar forma i construir idees i sentiments.

A les seves obres fa sevir principalment les tècniques de la talla de fusta, estructures, muntatges, etc. Durant els darrers 25 anys ha anat compaginant l'escultura amb la seva activitat professional en l'àmbit de l'industria, en el camp de la Qualitat Industrial. Darrerament es dedica plenament a construir formes com mètode de comunicació mitjançant l'art.

Exposicions:
2006: Centro Cultural Infanta Cristina, VI Certamen Nacional de Escultura Villa de Pinto.
2006: Certamen Ciudad de Melilla.

Xavier Moreras
Nascut a Barcelona el 1955
http://xaviermoreras.blogspot.com.es/
Mail: xmorerasm@gmail.com
Instagram: xaviermoreras

Columna 426

2013
Fusta
110 x 15 x 15 cm

2009: Centre d'Art d'Escaldes-Engordany (Andorra).
2015: Col·lectiva ICRE. Ir Certamen Internacional "Música Tridimensional" Homenatge a la Guitarra, al Museu de la Música de Barcelona.
2016: Col·lectiva ICRE. Biblioteca Clarà, Barcelona.
2016: II Concurs de Pintura i Escultura Museu Arxiu Llavaneres - Seleccionat
2017: Biblioteca Clarà - Col.lectiva ICRE
2017: Salon le Fousseret - ICRE
2017: Biennal Internacional d'Art la Pobla de Segur - ICRE

Aquells dos amants

2004
Fusta d'Iroko, base de ferro
23 x 15 x 15 cm

Mony Núñez

Formació:
1994 a 2008: Centre d'Art i Disseny a l´Escola Massana de Barcelona. Cursos de ceràmica i esmalt, dibuix (volum i espai), tècniques en pàtines i modelat de la figura humana amb el professor Joaquim Chevarria.

2008 a 2011: Escola d'Arts i Oficis de Barcelona. Cursos en dibuix de la figura humana. Tècniques diverses d'escultura. Projectes, disseny i anàlisi artística de l'escultura.

2012 fins ara. Classes de modelat a Arts Clàssica, amb l'escultor Jorge Egea i al MEAM. Membre de l'ICRE i del Cercle de Belles Arts de Sant Feliu de Llobregat.

Exposicions més rellevants:
1999: Caixa de Catalunya, Sala Sant Jordi de l'Hospitalet Llobregat.

2001: Caixa Penedès, Aula de Cultura de Sant Feliu de Llobregat.

2001: Sant Feliu amb l'Art. Grup d'11 pintors i 2 escultors locals conjuntament amb altres artistes de Sant Feliu Sasserra, Sant Feliu de Buixalleu, Sant Feliu de Guíxols i Sant Feliu de Llobregat, en els seus ajuntaments.

2003 a 2007: Saló de Primavera al Casal de Cultura Can Ricart i de 2008 fins ara, al Palau Falguera a Sant Feliu de Llobregat.

2007 fins ara, exposició temàtica al Palau Falguera de Sant Feliu de Llobregat.

2007 i 2011: Aula de Cultura Caixa Penedès Sant Feliu de Llobregat.

2008: Exposició temàtica, Casa Elizalde, Barcelona.

2008 i 2011: exposició col·lectiva a l'Escola d'Arts i Oficis de Barcelona

2009: Amb ulls de Dona, exposició col·lectiva, al Cercle de Belles Arts, Sala Ibèria, i fins ara al Palau Falguera de Sant Feliu de Llobregat.

2011: Let´s Arts, Artistes de carrer Roger, 25 de Barcelona.

2015 fins ara: Exposició col·lectiva a Le Fousseret (França).

2016 fins ara: Exposició col·lectiva a la Biblioteca Clarà de Barcelona.

2016: Exposició col·lectiva Art i representació. Testimoni del conflicte, a l'Església antiga del poble vell de Corbera d´Ebre.

Ramona Núñez Díaz
Nascuda a Bienvenida, Badajoz
Ara viu a Sant Feliu de Llobregat, Barcelona
mony.nz@gmail.com
Facebook: mony núñez
Instagram: monynz

Júlia

2012
Terracota
76 x 27 x 30 cm

Mercedes de Otto

Mercedes d'Otto va començar a esculpir l'any 1997. Va seguir els cursos dels *Ateliers de la rue Voot*, a Woluwe-Saint-Lambert, a la regió de Brussel·les capital, i el seu mestre va ser l'escultor i pintor vietnamita Van Hung. Després, durant poc més de dos anys, va treballar a l'*Académie d'Ixelles*.

A Mercedes li agrada treballar amb models del natural. Per a ella és molt important inspirar-se en el cos humà. Les seves peces, en terracota o en bronze, representen en general nens i dones joves. Actualment està dedicada, sobretot, al retrat. L'estil de la seva obra està en oposició a tot academicisme i se situa també a contracorrent de les modes i tendències dominants en l'art d'avui; en l'art que es pot contemplar-se en la majoria d'exposicions i fires d'art.

En aquest sentit, es tracta d'una obra molt original, perquè l'art d'avui dia sol estar obsessivament centrat en la lletjor o les desgràcies del món present. No obstant això, no s'hauria de assimilar l'obra de Mercedes d'Otto a una actitud d'innocència inconscient i indiferent cap al sofriment del món. L'art de Mercedes d'Otto expressa una dolçor que no és un atzar i que no hagués estat possible sense l'experiència de l'infortuni i del sofriment. Les escultures de Mercedes d'Otto ens parlen, modestament però amb una espontaneïtat sense vacil·lacions, de la vida, de la bellesa i de la seva felicitat.

Crec que les seves peces semblen evocar les *tanagres* hel·lenístiques, aquestes estatuetes de terracota del segle IV aC. - que representaven dones, ballarines i nens- que es van trobar a les ruïnes de la ciutat grega de Tanagra, a Beòcia, i que poden admirar-se al Museu del Louvre. Com les *tanagres* gregues, les escultures de Mercedes d'Otto són vives. En la seva simplicitat, la seva bellesa i la seva tendresa, cadascuna d'elles té el seu caràcter personal indissociable, la seva vida pròpia, el seu nom, el seu gest i la seva ànima.

Extret d'un text de Pascale Collard

Exposicions més rellevants:
2001, setembre: exposició col·lectiva de pintura i escultura a Mme. Et M. D'Hoops (Brussel·les)
2002, novembre: exposició a la galeria La Mangradola (Brussel·les)
2003, març: exposició a la Comission Européenne (Brussel·les)
2003, desembre: exposició col·lectiva a la Galeria Puchol (València)
2004, juliol: exposició a la Galeria Eva Mohlerova (Knokke, Belgique)
2006, març: exposició *la Moitié du Ciel* a la Comission Européenne (Brussel·les)
2006, novembre: exposició a la Galeria d'Art Eva Mohlerova, Sablon (Brussel·les)
2007, gener: exposició a la Galeria d'Art Alpicane, Sablon (Brussel·les)

Melodie

2002
Terracota
31 x 48 x 22 cm

Fili Plaza

Treballo des de l'any 1989 en escultura, i des de l'any 2003 faig joieria d'autor.

www.filiplaza.com

Exposicions més recents

2017

Exposició a Madrid Joya
Exposició Banaka Giroca
Exposició a la Galeria Lijny (Països Baixos, Holanda)
Exposició a la Galeria De Salon, Amsterdam (Països Baixos, Holanda)
Apertura de Concep Galeria Fili Plaza al carrer de Petritxol de Barcelona

2016

Exposició a la fira Madrid Joya (Madrid)
Exposició a la Galeria Lijny (Holanda)
Exposició al Saló Antonio Garrido (Barcelona)
Obra pública *Germanor*, a la rotonda de la riera de Comafosca i el carrer de les Quatre Torres, Alella (Barcelona)
Exposició a la V fira d'artesania The Craftroom (Barcelona)
Exposició a la 15a edició de la Fira Sieraad Art Fair (Amsterdam)
Exposició al Saló Marco Bechepeche Hair & Beauty Experience (Barcelona)

2015

Flagship Store (Barcelona)
Exposició a la botiga Lourdes Bergada (Barcelona)
Barcelona Art Experience
Banaka
Exposició a la fira Madrid Joya (Madrid)
Exposició individual a Artdènia (Girona)
Exposició col·lectiva a la Galeria Reus (Reus)
Exposició a la 14a edició de la Fira Sieraad Art Fair (Amsterdam)

2014

Exposició a la Fira Inhorgenta (Munich)
Exposició a la 13a edició de la Fira Sieraad Art Fair (Amsterdam)

2013

Exposició a la Fira Inhorgenta (Munich)
Espai joia
Exposició a la Setmana d'Artesania de Catalunya – The CraftRoom

Reflexos

2016
Bronze i acer inoxidable
154 x 70 x 30 cm

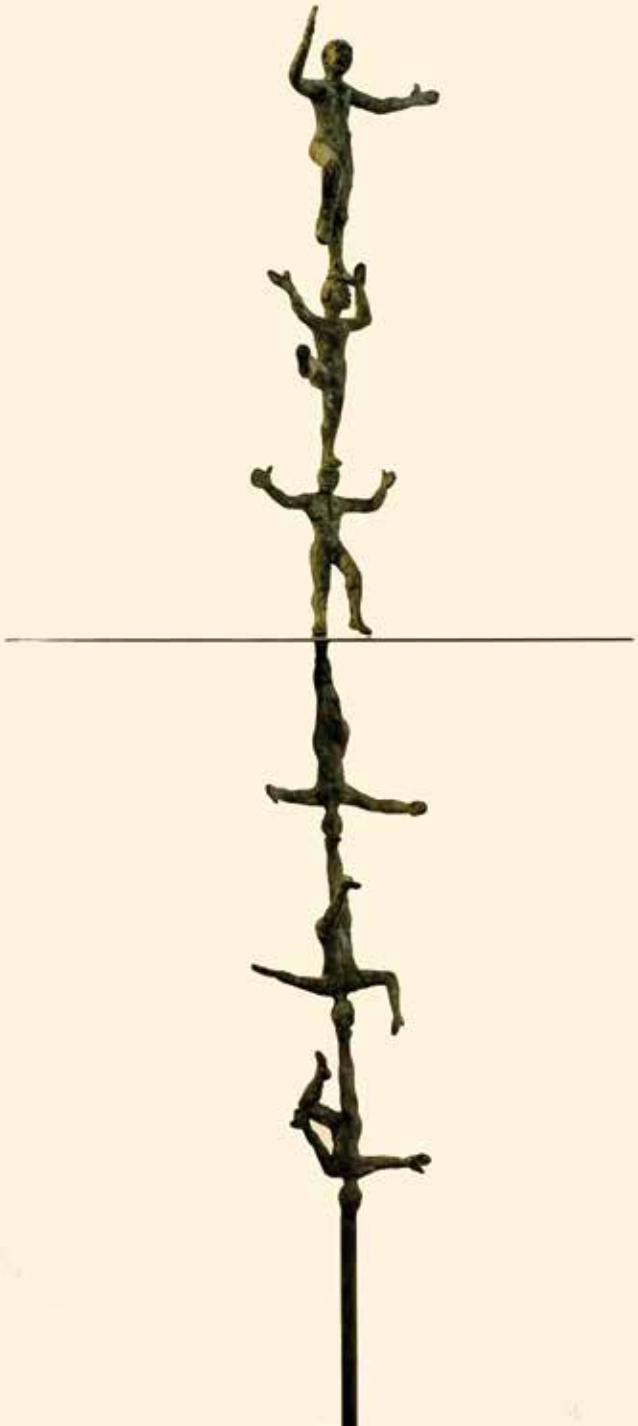

Ramon Pons

Es dedica professionalment al disseny de moda tot i que també ha desenvolupat la seva pròpia trajectòria artística. Ha fet diversos cursos d´escultura com ara:
- Monogràfic de modelat de figura humana a l'Escola Massana de Barcelona (professores: Mònica Chavarria i Lúa Coderch - 2009).
- Curs d'escultura de figura humana, intensiu d'una setmana a l'Escola de Ceràmica de la Bisbal (professor: Samuel Salcedo - 2010).
- Curs d'escultura de figura humana a mida real (professor: Jorge Egea - 2012).
- Curs de retrat, modelat amb fang (professora: Toshie Itabashi - 2012).
- Curs de retrat escultòric al MEAM (professor: Jorge Egea - 2013).
- Curs d'escultura a la BAA (professor: Grzegorz Gwiazda - 2016).
- Curs d'*ecorché* a la BAA (professor: Christian Bull– 2017).

Ha exposat a:
- Galeria Art´32 (Torelló – 2010).
- Sala d'Exposicions de Sant Vicenç de Torelló (2011).
- Galeria La Futura - Barcelona (2014-2015).
- Cercle Artístic Sant Lluc (2012-2013-2014-2015-2016-2017).
- Biblioteca Clarà (Barcelona, 2016-2017).
- NauArt (Barcelona, 2016-2017).
- Galeria Dagueria 9 (Barcelona, 2016-2017).
- Biblioteca El Clot - Museu del Disseny de Barcelona (Barcelona, 2017).
- Galeria Subex (Barcelona, 2017).
- Actualment exposa a la Galeria de Subhastes online Setdart, al Show Roomonline d´ARTxTu i a la Galeria Artevistas (Barcelona).

Ha participat en:
- Le Grand Prix d´Arts Plastiques Le Fousseret , França. (2014, 2015, 2017).
- Seleccionat pel 1r. Certamen Internacional *Música Tridimensional* Homenatge a la Guitarra, al Museu de la Música (Barcelona - 2015).
- *Art i Representació-Testimoni del Conflicte* a l´església antiga del Poble Vell de Corbera d´Ebre (2016).
- *ArtTower* com a inauguració de la Torre de les Aigües del Besòs com a nou espai d´art (Barcelona, 2016).
- Finalista a l´exposició *Gazpacho & Art* a la Galeria NauArt (Barcelona, 2016).
- Seleccionat per l´exposició *Sota la Mirada de J.M. Subirachs* (Barcelona, 2017).
- Biennal Internacional d´Art - 2017 (La Pobla de Segur, 2017).

Obra pública:
- Pebeter dedicat a la Flama del Canigó a Sant Vicenç de Torelló (2009).
- Monument als Donants de Sang a Sant Vicenç de Torelló (2011).

Ramon Pons Casadevall
Nascut a Sant Vicenç de Torelló el 1967
web: www.ramonpons.wix.com/ramonpons
email: rponsc@hotmail.com
Facebook: https://www.facebook.com/Ramon-Pons-Sculptures-153226401043211 3/

Foto: José María Sancho

Desnonats

2016
Terracota, mur reciclat i peça metàl·lica
28 x 16 x 5 cm

Abel Pruñonosa

Formació
Llicenciat en Belles Arts (UB, Barcelona) i Màster en Art Visual i Multimèdia (UPV, València). Ha realitzat cursos complementaris sobre efectes especials, modelat hiperrealista i animació electrònica a Barcelona, així com nines japoneses BJD (*ball jointed dolls*) a Tòquio.

Darrers treballs com escultor
- Freelance. 2017
- Arts du Monde S. L. U., Barcelona. 2016-2017
- The Beach, Hangzhou (Xina). Retrats escultòrics. 2015
- José Carbajosa, Bcn. Props i modelats per espots televisius. 2013

Docència
- The Beach, Hangzhou (Xina). Cursos d'escultura mediterrània. 2015
- Craft Art Lab, Hangzhou (Xina). Curs de BJD. 2015
- Kirei, Barcelona. Cursos d'BJD i modelatge. 2013, 2014
- CIFOG, Girona. Assignatura de modelatge en cicle formatiu. 2013-2015

Darreres exposicions col·lectives
- Col·lectiva d'estiu, *Taller Tenas*, Canet de Mar. 2017
- Galeria *Mar*, Barcelona. 2017
- Galeria *Terraferma*, Lleida. 2016
- Body Space, International Group Exhibition. Hangzhou, Xina. 2015
- Hi. Contemporary Art Show of Famous Artists, Hangzhou, Xina. 2015
- Galeria Bernini s, Hangzhou, Xina. 2015
- International Exhibition. Zhejiang Art Gallery, Hangzhou, Xina. 2015
- 18th West Lake Art Fair, Hangzhou, Xina. 2015
- 9th Hangzhou Cultural and Creative Industry Expo, Hangzhou, Xina. 2015
- 8th Traditional Art Fair, Hangzhou, Xina. 2015

Darreres exposicions individuals
- Abel Pruñonosa -Escultures-, sala "Mercè Paluzie", Arenys de Munt. 2017
- Abel Pruñonosa -escultures de paret-, "A l'ombra d'l sifó", Sant Pol de Mar. 2017
- Abel Pruñonosa -Esculturas-, sala "García-Tornel", Blanes. 2017
- Abel Pruñonosa -Esculturas-, sala "Ramon de Capmany", Canet de Mar. 2017
- Abel Pruñonosa -Esculturas-, sala "La Fabriqueta", Caldes d'Estrac. 2017
- Fira d'Art de Sant Jaume, Sant Pol de Mar. 2017
- Fira d'Art de Sant Jaume, Sant Pol de Mar. 2016
- 3th Art Fair of Jinan, Xina. 2015

Abel Pruñonosa Asensio
Escultor barceloní figuratiu
Barcelona, 1980
www.abelprunyonosa.com | info@abelprunyonosa.com
+34 677.344.675 (Espanya)

Cavall

2016
Resina de polièster
amb pàtina de grafit
55 x 192 x 54 cm

Carme Riu de Martín

Currículum: 2013, Membre de la International Academy of Ceramics (Ginebra) - 1996-2016, Col·laboració a l'assignatura de Tècniques Artístiques (Departament d'Història de l'Art de la Universitat de Barcelona) a les classes pràctiques de Torn i Decoració Ceràmica - 2001, Premi d'escultura Josep Llimona a la Col·lectiva Social del Cercle Artístic de Sant Lluc, Barcelona - 1992, Organització d'una exposició de ceràmica pel Museum of Hispanic and Latin American Art, Miami (EEUU) - 1991-92, Professora de torn i de ceràmica a l'Escola d'Arts i Oficis de la Diputació, Barcelona - 1980-87, cursos de perfeccionament a les escoles de ceràmica de la Bisbal (Girona), Ramon Fort de Llers (Girona), Arts i oficis de la Diputació de Barcelona, Taller d'escultura BDN (Badalona), etcètera - 1976-81, Estudis de ceràmica a l'Escola Massana de Barcelona.

Exposicions: Des del 1983 ençà ha portat a terme nombroses exposicions individuals i col·lectives: A Catalunya, a Argentona, Barcelona, Badalona, Bellver, Berga, Esplugues de Llobregat, Gavà, Granollers, Lleida, Manresa, Piera, Quart, Reus, Sabadell, Tarragona, Terrassa, Tortosa i Vilanova i la Geltrú. A Espanya, a València, Vila-Real (Castelló), Estella (Navarra) i Santander. A l'estranger, a Encamp (Andorra), Miami (EEUU), Porto (Portugal), Riga (Letònia), Eskisehir (Turquia), Krasnoyarsk (Sibèria, Rússia), Limoges (França), Kansas City (EEUU), Brussel·les (Bèlgica), Panevezys (Lituania), Cluj (Rumania), Avinyó (França), Le Fousseret (França) i Wroclaw (Polònia).

Obra a:
The Museum of Hispanic and Latin American Art, Miami (EEUU)
Riga Porcelain Museum (Letonia)
Artist's Union, Riga (Letonia)
Anadolu University, Eskisehir (Turquia)
The House of Artist's, Krasnoyarsk (Rusia)
Kansas City Artists Coalition (EEUU)
Panevezys Civic Art Gallery (Lituania)
Fundatia Ceramart-Cluj Art Museum, Cluj (Rumania)
Museo de Arte Contemporáneo Vicente Aguilera Cerni, Vilafamés, Castelló
Museo Nacional de Cerámica y Artes Suntuarias González Martí, València
Acció Cultural del País Valencià, València
Museu de Ceràmica, Barcelona
Museu de la Marina de Vilassar de Mar
Museu Comarcal de Manresa
Cercle Artístic de Sant Lluc, Barcelona
Fons d' Art de l'Ajuntament de Bellver
Museu de la Terrissa de Quart

Carme Riu de Martín
Nascuda a Barcelona el 1958
www.carmeriu.com
www.carmeriu.blogspot.com
www.carmeriu2.blogspot.com
carmeriu80@gmail.com

Foto: Ramon Fort

Fruïts d'hivern

2015
Fusta i ceràmica
100 x 60 cm

Susana Ruiz Blanch

Susana Ruiz Blanch (Badalona, 19 de juliol de 1964).
La seva formació com escultora comença de forma autodidacte als anys 90 entre San Francisco i Puerto Rico.

L'any 2007 torna a Badalona i cursa el grau superior d'escultura a l'escola Pau Gargallo.

El seu estil es figuratiu i te obra en talla de fusta, pedra, terracota, resines i bronze. Des de fa 5 anys es concentra en el retrat escultòric.

Encara que la via de difusió de la seva obra no son les galeries d'art, ha presentat la seva obra a diverses exposicions col·lectives, en diferents llocs de Catalunya, França, i Puerto Rico des de fa més de 20 anys.

Compta amb dos escultures públiques de bronze, el Mono de Badalona i el cantant Manolo Escobar.

Per altre banda, també ha elaborat diferents retrats escultòrics, tan en bronze com en resines, per encàrrecs privats, com són el perruquer Rafel Pagès, l'escriptor Kalman Barsy, l'actriu Ángela Molina, el mag Enric Magoo o Camarón de la Isla, per citar només els més coneguts.

susanarui01@hotmail.com
@susanaruizblanch instragram
www.artistasdelatierra.com/artistas/sas

Somnis trencats

2013
Resina acrílica policromada
i planxa de ferro forjat
42 x 40 x 10 cm

Ferran Santiago

En Ferran és llicenciat en Farmàcia.

Va iniciar-se a l'escultura assistint a l'Escola d'Arts i Oficis. Més endavant, a les classes del taller de la Rosa G. Ferrandiz i del Jorge Egea. També ha rebut formació a la Barcelona Art Academy de la mà de la Sara Stendlung i de l'Eudald de Juana.

La seva obra és figurativa perquè li apassiona el cos humà: el sol fet d'un gest, un senil balanç a l'hora de desplaçar-se o, fins i tot, un rostre laminat. Li apassiona, també, el fet de que amb diferents materials hom por expressar-se, alliberar l'energia i transformar-la en quelcom tangible.

A la seva obra hi trobareu fantasia, ciència ficció; allò que els somnis no poden dur-lo més enllà.

"El surrealisme i el cinema es donen la mà per recórrer mons on existeixen essers per descobrir i personatges al que no hauríem de conèixer, o si...".

web: www.ferransan.com
Facebook: ferransancreacions
Instagram: ferransan
email: ferransancreacions@gmail.com

Toni

2005
Bronze
35 x 25 x 32 cm

Marta Solsona

Va obtenir el certificat d'estudis artístics a l'Escola de la Diputació de Barcelona. Va fer un Curs de Doctorat a l'Escola Superior de Belles Arts de Barcelona, i va obtenir el Certificat d'estudis a l'Escola Espace Filimon de París.

Es va formar amb reconeguts mestres com Rosa Martínez Brau o Josep Salvador Jassans.

"*... el seu treball sovint pren com a punt de partença una decidida voluntat simbòlica, com ho demostren algunes de les seves escultures més representatives i reeixides, amb títols com: Identitat, Pau, Llibertat, Esperança...*"

Premis més rellevants:
- 2017, Exposició a Carcassona (França).
- 2013, Primer premi al Saló Internacional d'Art de Valmy, Argelés-sur-Mer (França).
- 2013, Convidada d'Honor i Medalla d'Or de Vittel (França).
- 2011, Medalla d'Or del Gran Palais, Paris (França).
- 2011, Primer premi d'escultura Medalla *Camile Claudel,* Caroussel del Museu del Louvre, París (França),
- 2011, Primer premi d'escultura *Lyons Club* Saint Genis les Fontaines (França).
- 2010, Medalla d'Or del Gran Palais de Paris (França).
- 2008, Primer premi d'escultura, *Llei d'Art*, Lleida.
- 2007, Premi ONU i UNESCO a l'Exposició ONU Nova York, Cannes (França).
- 2007, Premi de l'Associació les Arts i els Artistes. Exposició escultura *Llibertat*" Museu Thyssen, Madrid.
- 2007, Primer premi d'escultura *Llei d'Art,* Lleida.
- 2002, Primer premi d'escultura del Cercle Artístic Sant Lluc, Barcelona.
- 2001, Accèssit al Concurs d'escultura del Cercle Artístic Sant Lluc, Barcelona.
- 2001, Premi de Belles Arts Sant Jordi dels Països Catalans, Barcelona.
- 2000, Accèssit al Concurs d'escultura Cercle Artístic Sant Lluc, Barcelona.
- 1999, Segon premi *Josep Llimona* d'escultura al Cercle Artístic Sant Lluc, Barcelona.

Alguna obra pública:
- *Mediterrània*, bronze a mida natural. Ajuntament de Banyuls-Sur-Mer (Franca)
- *Maternitat*, bronze a mida natural. Ajuntament de Navàs.
- *Pagesa al mercat*, bronze de 190 x 60 x 50 cm. Ajuntament de Vic.
- *Literatura*, bronze a mida natural. Plaça de Montserrat Roig, Santa Coloma de Gramenet.
- *Esperança*, bronze a mida natural. Passeig Marítim de Sitges.
- *La benvinguda,* resina de 150 x 55 x 65 cm. Rotonda de Manlleu.

martasolsona@telefonica.net
Tel.934549472
Mov.630028022
http://martasolsona.blogspot.com.es/

La Varema

2011
Bronze
64 x 50 cm

Núria Torres

Núria Torres Domínguez
Nascuda a Barcelona el 1976
nuria@nuriatorres.es
www.nuriatorres.es

Formació artística

2016: Curs tècnic i pràctic de motlles i reproduccions escultòriques (encaix i colada), impartit per Claudi de José i coordinat per Rosa Cortiella (Montgat).
2011-2016: Formació contínua al taller de l'escultor Mariano Andres Vilella (Barcelona).
2014: 1r. *Curs de Serigrafia ceràmica amb engalbes*, a càrrec de Cristina Márquez.
2014: Formació contínua en modelatge de figura humana amb l'escultora Manuela Rivero.
2012-2014: Estada al taller de l'escultor Fabrizio Lorenzani, a Carrara (Itàlia).
2011: Curs d'escultura en pedra. *Arcoarte*, a Carrara (Itàlia).
2010-2011: Curs de modelatge de figura humana i retrat amb l'escultora Manuela Rivero, al Centre Artístic de Sant Lluc (Barcelona).
2009-2014: Cicle Formatiu de Grau Mitjà especialitat en escultura en talla de fusta Escola Llotja (Barcelona).

Formació acadèmica

2002-2003: Màster en Qualificació Pedagògica. Estudis realitzats a la UPC.
2001-2002: Postgrau de disseny i redisseny de producte. Estudis realitzats a la UPC
1997-2000: Enginyeria en Disseny Industrial. Estudis realitzats a l'Escola Superior de Disseny Elisava.

Darreres exposicions

2017
- Col·lectiva XXI Concurso de Ceramica "Ciudad de Valladolid" - VIII Encuentro Internacional (Primer premi).
- Col·lectiva "Ablaze" Cube Gallery, Londres.
- Affordable Art Fair NYC (New York City) Cube Gallery.
- Individual SOLO SHOW "Jeu D'enfant" Atelier Renée Duc Carouge, Ginebra, Suiza "PARCOURS CERAMIQUE CAROUGEOIS".
- Affordable Art Fair Battersea, Cube Gallery, Londres.
- Col·lectiva XIII Bienal Internacional Cerámica Artística, Aveiro, Portugal (finalista).
- Col·lectiva XIII Bienal Internacional Cerámica "Manises 2017", València (finalista).
- Col·lectiva "Algo más que realismo", Galeria Artelibre, Saragossa.
- IV Feria Internacional de Arte Contemporáneo Castellón. SOLO PROJECT N2Galeria. "Premio Marte".
- Col·lectiva "DelicARTessen 16" Galeria Esther Monturiol, Barcelona.

Globus amb boca

2016
Porcellana
15 x 15 x 25 cm

Eduard Varela

Va començar a tocar fang i a fer figures des de ben petit, a l'escola, quan tenia quatre o cinc anys. Més tard van venir els tallers fora de l'escola i a l'estiu.

A partir dels setze anys va anar a classes de treball amb terracota amb Ricard Mira i Pepi Montesinos. Després d'un temps en què l'escultura no va formar part de les seves activitats va conèixer l'escultor Jorge Egea i en les seves classes va retrobar el plaer de modelar i, així, va iniciar una formació sistemàtica, enfocada a l'escultura figurativa.

El 2016 va començar estudis de graduat en Belles Arts a la Universitat de Barcelona.

Eduard Varela Zapater
Nascut a Granollers, el 1987

Exposicions individuals
Exposició al Casal Cultural de Santa Maria de Martorelles (juliol 2017)
Exposició a la Sala Carles Sindreu de l'Ametlla del Vallès (octubre de 2016)
Exposició al Celler de Martorelles (setembre de 2015)
Exposició al Centre Cívic Joana Barcala de Mollet del Vallès (2004)

Exposicions col·lectives
Escultures de l'ICRE a la Biblioteca Clarà de Barcelona (2017)
Biennal Internacional d'art 2017 a la Pobla de Segur (octubre 2017)
Escultures de l'ICRE a la Biblioteca Clarà de Barcelona (2016)
32ème Grand Prix d'Ars Plastiques Le Fousseret, França (2015)

Stefano I

2016
Terracota
40 x 28 x 48 cm

E Vrooh 2016

Aquest catàleg es va acabar d'imprimir
el gener de 2018, a Barcelona

Per la seva elaboració es va utilitzar:
paper estucat mate Magno,
d'Unión papelera, de 150 g/m^2, per a
les pàgines interiors i de 350 g/m^2 per
a la coberta.

Els textos es van compondre amb la
família tipogràfica Gill Sans.

Edició de 150 exemplars

ICRIE

Jose Abellán
Adrià Arnau
Elvia Cor
Francesc Corbera
Glòria Coronas
Soco Delas
Jorge Egea
Lluís Farré
Coco Guilera
Joaquim Hernández
Dàmaris Llaudis
Anna López-Roger
Carme Martí
Ricard Mira
Sandra Molina
Eulàlia Monés
Xavier Moreras
Mony Núñez
Mercedes de Otto
Fili Plaza
Ramon Pons
Abel Pruñonosa
Carme Riu
Susana Ruiz
Ferran Santiago
Marta Solsona
Núria Torres
Eduard Varela